

รายงานการวิจัย

แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

Guidelines for Attraction development in Laem Pho
community, Khu Tao Subdistrict, Hat Yai District, Songkhla
Province

สุธิรา ปานแก้ว Suthira Pankaew

วันวิสาข์ พลอย อินสว่าง Wanwisa Ploy Insawang

วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ.2561

รายงานการวิจัย

แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า
อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

Guidelines for Attraction development in Laem Pho
community, Khu Tao Subdistrict, Hat Yai District, Songkhla
Province

สุธิรา ปานแก้ว

Suthira Pankaew

วันวิสาข์ พลอย อินสว่าง

Wanwisa Ploy Insawang

วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี พ.ศ.2561

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย งบประมาณเงินรายได้ ประจำปี 2561 เป็นงานวิจัยพื้นฐานเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนให้เป็นที่รู้จัก ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย ที่ได้ให้การสนับสนุนทุนในการทำวิจัยนี้ ขอขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายที่ได้ให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ ขอขอบคุณผู้ร่วมวิจัยที่อุทิศกำลังกายและกำลังใจช่วยในการวิจัยครั้งนี้ ลุล่วงได้ด้วยดี ตลอดจนครอบครัวและผองเพื่อนที่ให้ความห่วงใย เป็นกำลังใจให้เสมอมา ประโยชน์อันใดที่เกิดจากงานวิจัยนี้ย่อมเป็นผลมาจากความกรุณาของท่านและหน่วยงาน ผู้วิจัยจึงใคร่ขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

สุธิรา ปานแก้ว

วันวิสาข พलय อินสว่าง

กันยายน 2562

แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สุธิรา ปานแก้ว¹ และวันวิสาข์ พลอย อินสว่าง²

บทคัดย่อ

แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยใช้เกณฑ์การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว จากคู่มือมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของกรมการท่องเที่ยว และการสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง เป็นเครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ ผลการศึกษาพบว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ 1.1) หาดแหลมโพธิ์ มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีระดับค่าคะแนนที่ 66 คะแนน 1.2) เส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก มีระดับค่าคะแนนที่ 75.5 คะแนน 2) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้แก่ ประเพณีชักพระทางน้ำ มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน 3) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ 3.1) วัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 77 คะแนน 3.2) สะพานแขวนวัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน 3.3) พิพิธภัณฑ์ชุมชนศึกษา มีศักยภาพอยู่ในระดับพอใช้ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 67 คะแนน

ผลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก พบว่า แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ควรมีการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความเด่นชัด และเร่งดำเนินการพัฒนามาตรฐานด้านการให้บริการ เช่น แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก และกิจกรรมการนำเที่ยวในชุมชน ควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพของมัคคุเทศก์ท้องถิ่นหรือนักสื่อความหมายท้องถิ่น เพื่อถ่ายทอดข้อมูลการท่องเที่ยวหรือนำกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชนให้มีประสิทธิภาพแก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

คำสำคัญ: การประเมินศักยภาพ, แหล่งท่องเที่ยว, ชุมชนแหลมโพธิ์

¹* อาจารย์สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง E-mail : Suthira.pa@gmail.com

² อาจารย์สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง E-mail : Vanessaploy@gmail.com

Guideline for Attraction Development in Laem Pho community, Hat Yai District, Songkhla Province

Suthira Pankaew^{1} and Wanwisa Ploy Insawang²*

Abstract

Guideline for Attraction Development in Laem Pho community, Hat Yai district, Songkhla province has an objective to assess the potentials for attraction in the community by using the assessment standards implemented by the Department of Tourism and the Semi-Structured Interviews as instruments for this research. The results of this research show that the potential for attraction in Laem Pho community, Hat Yai district, Songkhla province, can be classified into three categories as follows 1) the potential of natural-tourist destinations 1.1) the Laem Pho beach has strong potential with a score of 66 points. 1.2) the natural-studied route of Songkhla Lake has strong potential with a score of 75.5 points. 2) the potential of cultural attractions such as the “Chak Phra festival” has strong potential with a score of 72 points. 3) the potential of historical sites 3.1) “Wat Kru Tao” has strong potential with a score of 77 points. 3.2) the suspension bridge of Wat Kru Tao has strong potential with a score of 72 points. 3.3) The community-studied museum has a good standard with a score of 67 points.

The results, gathered from in-depth interviews, show that tourist destinations in Laem Pho should have evident developments of touristic activities and should accelerate the improvement of service standards such as local-touristic attractions, accommodations, stores, souvenir shops, and local-guided activities. At the same time, the potential development of local guides or local communicators should be improved in order to be able to transfer the touristic information or to advise effectively the local activities.

Keyword: Evaluation of the potential , Attraction, Laem Po community

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อ	ข
Abstract	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 ขอบเขตในการวิจัย	2
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.6 กรอบแนวคิด	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 แนวคิดด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว	7
2.2 แนวคิดด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว	12
2.3 ประวัติความเป็นมาของพื้นที่	15
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	20
3.1 สถานที่ทำการเก็บข้อมูล	20
3.2 วิธีดำเนินการวิจัย	20
3.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	20
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	22
3.5 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	22
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	23
3.7 การสรุปผลข้อมูล	23
บทที่ 4 ผลการวิจัย	24
4.1) ผลการศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวของพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์	25
4.2) ผลการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยว	30
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	37
5.1) สรุปผลการวิจัย	37

5.2) อภิปรายผลการวิจัย	38
5.3) ข้อเสนอแนะ	39
บรรณานุกรม	40
ภาคผนวก	47
ภาคผนวก ก. ตัวอย่างแบบสอบถาม	47

บทที่ 1

บทนำ

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสามารถทำรายได้ให้กับประเทศเป็นอันดับต้นๆ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าสถานการณ์โลกในปัจจุบันจะประสบปัญหาด้านต่างๆ เช่น ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจโลก ปัญหาอาชญากรรมหรือการก่อการร้ายต่างๆ แต่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกลับมีบทบาทสูงในการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ (กมลพร อัครวมงคลสว่าง, 2552) เนื่องจากมีศักยภาพทางทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่สามารถนำมาพัฒนาเป็นปัจจัยทางการผลิตของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ ส่งผลให้เศรษฐกิจโดยรวมมีความเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง (ศิริจรรยา ประพุดติกิจ, 2553) ความเคลื่อนไหวในส่วนของพัฒนาการท่องเที่ยวในปัจจุบัน มีแนวโน้มพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวไปในรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน เนื่องจากแต่ละชุมชนมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือที่มนุษย์สร้างขึ้น วิถีชีวิต ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและประเพณี เป็นต้น ซึ่งการท่องเที่ยวรูปแบบนี้ต้องการให้นักท่องเที่ยว สัมผัสกับธรรมชาติ วิถีชีวิตของคนในชุมชนและเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่น

ปัจจุบันพบว่า ประเทศไทย มีหลายชุมชนที่ได้รับการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว เนื่องจากมีความพร้อมทางด้านศักยภาพของพื้นที่ และได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ซึ่งแต่ละชุมชนมีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นของตนเอง และสามารถดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปท่องเที่ยวได้ เช่น กิจกรรมเดินป่า กิจกรรมตกปลา ชมโบราณสถาน ชมวิถีชีวิตประมง ล่องเรือ ชมวิถีชีวิตชาวบ้าน เป็นต้น

จังหวัดสงขลา เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ทางภาคใต้ฝั่งตะวันออกของประเทศไทย มีอาณาเขตติดกับทะเลอ่าวไทย และมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายและเป็นที่รู้จักในหมู่นักท่องเที่ยว เช่น แหลมสมิหลา หาดชลาทัศน์ เกาะยอ และชุมชนแหลมโพธิ์ ซึ่งเป็นชุมชนริมทะเลสาบสงขลา ตั้งอยู่ในตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ใช้เวลาในการเดินทางโดยรถยนต์ไม่เกิน 20 นาทีจากตัวเมืองหาดใหญ่ หาดแหลมโพธิ์ถือได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา ที่คนในพื้นที่จะรู้จักกันดีในเรื่องของร้านอาหารทะเล ที่มีอาหารทะเลสดใหม่อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้บริเวณหาดแหลมโพธิ์ยังมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย นอกจากนี้ได้ขึ้นชมธรรมชาติที่สวยงามริมฝั่งทะเลสาบสงขลาแล้ว ยังมีพระพุทธรูปขนาดใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ ณ สำนักสงฆ์แหลมโพธิ์ และยังมีศูนย์เรียนรู้ของชุมชนรูปแบบของพิพิธภัณฑ์ที่ได้รวบรวมวิถีชาวบ้านละแวกนี้มารวมอยู่ เพื่อให้ผู้ที่สนใจเข้ามาศึกษาวิถีชีวิตของผู้คนในพื้นที่ บริเวณริมหาดแหลมโพธิ์จะมีทิวต้นสนปลูกเรียงรายเพื่อให้ร่มเงา และยังมีสะพานไม้ที่ทอดยาวจากชายฝั่งไปสู่ศาลากลางน้ำกลางทะเล ถือได้ว่าเป็นจุด

ดึงดูดอีกจุดหนึ่งที่โครมาแหลมโพธิ์ต้องมาถ่ายภาพบริเวณที่แห่งนี้ นอกจากนี้ยังมีป่าชายเลนที่สามารถเป็นเส้นทางศึกษาธรรมชาติแก่ผู้ที่สนใจอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าชุมชนแหลมโพธิ์มีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย ยังมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลายทั้งด้านแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติ และแหล่งท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนในชุมชน แต่ทั้งนี้ชุมชนแหลมโพธิ์ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย เนื่องจากขาดการประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งชาวบ้านในชุมชนยังไม่เข้าใจและยังขาดองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยว ทำให้ทรัพยากรด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ถูกปล่อยให้เสื่อมโทรมและไม่ได้รับการพัฒนา นอกจากนี้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะรู้จักชุมชนแหลมโพธิ์เฉพาะในเรื่องร้านอาหารทะเลมากกว่าแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน จึงเป็นเหตุผลให้ผู้วิจัยสนใจศึกษา แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทำให้ชุมชนแหลมโพธิ์เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นและก่อให้เกิดความยั่งยืนในอนาคต

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 2.2 เพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 2.3 เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

3. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 3.1 ทราบถึงศักยภาพศึกษาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวของชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 3.2 ทราบถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 3.3 ทราบถึงแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4. ขอบเขตของโครงการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านพื้นที่

- พื้นที่ที่ทำการศึกษาในครั้งนี้ คือ ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

- การวิจัยในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาเกี่ยวกับแนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในเรื่องการประเมินศักยภาพด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ความพร้อมของสถานที่ ความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในทุกๆด้าน รวมไปถึงความพร้อมของชาวบ้านในชุมชนที่จะพัฒนาชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นในอนาคต

4.3 ขอบเขตด้านประชากร

- หน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ เทศบาลตำบลคูเต่า
- ชาวบ้านในชุมชนแหลมโพธิ์
- นักท่องเที่ยว

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

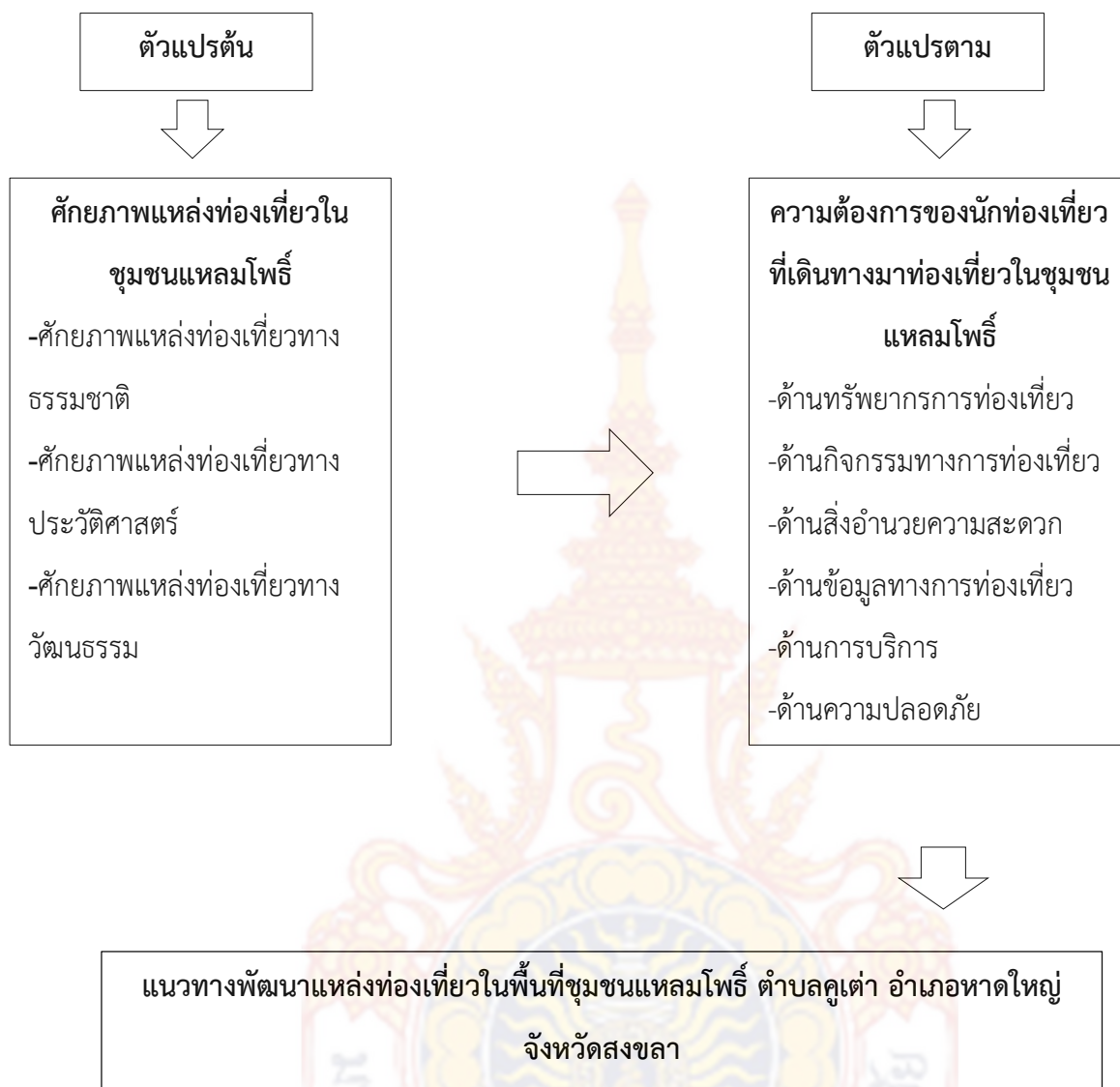
5.1 แนวทางการพัฒนา หมายถึง แนวทางการปรับปรุง ส่งเสริม และฟื้นฟู ให้เกิดความก้าวหน้า

5.2 แหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ที่ดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้าไปท่องเที่ยว

5.3 ชุมชนแหลมโพธิ์ หมายถึง ชุมชนที่ตั้งอยู่ในตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (ติดกับทะเลสาบสงขลา) มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เช่น หาดแหลมโพธิ์ จุดชมวิวสะพานจุดตรวจวัดระดับน้ำ ล่องเรือชมวิถีชีวิตชาวบ้านริมทะเลสาบสงขลา สำนักสงฆ์แหลมโพธิ์ พิพิธภัณฑ์ชุมชนเพื่อการศึกษา วัดคูเต่า ศาลทวดคูเต่า และสะพานแขวนคูเต่า

5.4 การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หมายถึง การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ โดยมีการให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องและให้ชุมชนท้องถิ่น และสร้างจิตสำนึกให้ทุกฝ่ายร่วมกันรับผิดชอบต่อระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว
- 2.2 แนวคิดด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
- 2.3 แนวคิดด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว
- 2.4 บริบทเชิงพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินงานที่จะให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทาง ที่จะก่อให้เกิดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว รักษาทรัพยากรให้คงความดึงดูดใจ และพัฒนาให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งอาจแบ่งได้เป็นการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาบริการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการท่องเที่ยว (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2552: 2-12) จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวมี ผู้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวดังต่อไปนี้

สมชาย สนั่นเมือง (2554: 19) กล่าวถึง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งมีปัจจัย หลักสำหรับการท่องเที่ยวให้มีความยั่งยืนนั้น จะต้องมีการบูรณาการและองค์ประกอบหลักที่สำคัญ ประกอบด้วย

1. แหล่งท่องเที่ยวต้องมีการพิจารณาทั้งในเรื่องของโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมของชุมชนท้องถิ่น ความพร้อมในเรื่องการบริหารจัดการ ซึ่งหากในปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวยังไม่พร้อมก็ไม่ควรเปิดให้ผู้คนเข้ามาเที่ยว ซึ่งทำให้ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวยังคงอยู่ต่อไป
2. การบริการทางการท่องเที่ยว ในส่วนของการบริการทางการท่องเที่ยว สามารถพิจารณาได้ 2 ส่วน คือ ส่วนการกำกับดูแล ได้แก่ ภาครัฐ และส่วนของการดำเนินงาน ได้แก่ ภาคเอกชน ซึ่งการดำเนินงานในภาคเอกชนของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ประกอบด้วย บริษัทนำเที่ยว มีคัคเทศก์ ธุรกิจที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านของที่ระลึก การขนส่ง สำหรับในส่วนของการดูแลกำกับภาครัฐ จะมีหน้าที่กำกับดูแลตามกฎหมายระเบียบที่ระบุในพระราชบัญญัติต่างๆ
3. ตลาดในส่วนของการตลาด จำเป็นจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องการจัดวางสินค้า เพราะตลาดเป็นส่วนสำคัญที่ชักจูงให้ผู้ซื้อ (นักท่องเที่ยว) มาซื้อสินค้า ดังนั้นในเชิงของการตลาดจะต้องมีการทำความเข้าใจให้ชัดเจนว่า สินค้าค้าทางการท่องเที่ยวคืออะไร และควรเลือกกลุ่มผู้ซื้ออย่างไร

ชนดล สุวรรณนิลชะ (2556) กล่าวว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบัน ได้กำหนดขั้นตอน ขอบเขต และรายละเอียด ในการวางแผนทางการท่องเที่ยว ไว้ดังต่อไปนี้

1. สำรวจเบื้องต้น (Preliminary Servey) เป็นการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเฉพาะประเด็นที่สำคัญ หรือปัญหาที่เด่นชัด เป็นการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานอย่างกว้างๆ มุ่งในการที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้า หรือการพัฒนาขนาดเล็กในระยะสั้น และนำมาประมวลวิเคราะห์เพื่อใช้สำหรับศึกษาในขั้นต่อไป
2. การศึกษาเบื้องต้น (Preliminary Study) เป็นการศึกษแบบผสมผสานในทุกสาขา ทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยว สภาพเศรษฐกิจ สังคม ปัจจัยพื้นฐานและสิ่งแวดล้อม แต่เป็นไปในลักษณะกว้างโดยสังเขป เพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ โอกาส และทิศทางของการพัฒนา

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การดำเนินกิจกรรมที่ทำให้การท่องเที่ยวเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น สามารถรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว และมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในด้านโครงสร้างพื้นฐาน ความพร้อมของชุมชน ตลอดจนการบริการการท่องเที่ยว

2.2 แนวคิดด้านศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว

ศักยภาพด้านการท่องเที่ยว คือ ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการพัฒนา การปรับปรุงหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของท้องถิ่นนั้นว่ามีเพียงพอที่จะดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเดินทางไปยัง แหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ วิวัฒน์ชัย บุญยภักดี (2550) ได้กล่าวถึง หลักเกณฑ์ในการพิจารณาและ การกำหนดศักยภาพหรือความสำคัญของแหล่ง ท่องเที่ยว ดังนี้ 1) คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ความสวยงามลักษณะเด่นในตัวเอง ความเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ ความสำคัญทางลัทธิและศาสนา บรรยากาศ สภาพภูมิทัศน์ทางธรรมชาติและวิถีชีวิต 2) ความสะดวกในการเข้าถึง ได้แก่ สภาพของเส้นทางท่องเที่ยว ลักษณะการเดินทาง ระยะเวลาจากตัวเมืองไปยังแหล่งท่องเที่ยว 3) สิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ ที่พัก แรม ร้านอาหาร เครื่องดื่ม สถานบริการต่างๆ ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์และการรักษาความปลอดภัย 4) สภาพแวดล้อม ได้แก่ สภาพทาง กายภาพ สภาพอากาศระบบนิเวศและสภาพอื่นๆ ของแหล่งท่องเที่ยว 5) ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว ได้แก่ ข้อจำกัดด้านพื้นที่ ข้อจำกัดทางด้านบริการ สาธารณูปโภค ปัญหาความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว 6) ความมีชื่อเสียงในปัจจุบัน ได้แก่ ความเป็นที่รู้จักของแหล่งท่องเที่ยวและจำนวนนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ จารุจน์ กลิ่นดีปาลี(อ้างถึง ใน วิภา ศรีระทุ, 2551) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการพิจารณาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว ที่ครอบคลุม องค์ประกอบ 4 ด้าน ดังนี้

- 1) ด้านพื้นที่ คือ การดึงดูดนักท่องเที่ยว ด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีลักษณะเฉพาะ หรือมีความเป็นเอกลักษณ์ ประวัติศาสตร์โบราณ วัตถุสถานที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ วัฒนธรรมประเพณีในท้องถิ่น รวมทั้งต้องมีปัจจัยอื่นที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ ได้แก่ ลักษณะภูมิทัศน์ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น 2) ด้านการจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ การจัดการ

สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวกต่างๆและการจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีดความสามารถในการรองรับ 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว การสร้างจิตสำนึกและการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม 4) ด้านการมีส่วนร่วม คือ การพิจารณาว่า องค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดบ้าง และประชาชนในท้องถิ่นมีความพอใจหรือสนใจที่จะให้แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตนได้รับการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหรือไม่ ดังนั้นในการศึกษาศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณา 8 ด้าน ได้แก่ คุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว ความสะดวกในการเข้าถึง สิ่งอำนวยความสะดวก ข้อจำกัดในการรองรับนักท่องเที่ยว สภาพแวดล้อม ความมีชื่อเสียง กิจกรรมท่องเที่ยว และการมีส่วนร่วมของชุมชน

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) กล่าวว่า การประเมินศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยว คือการจัดอันดับความสำคัญของศักยภาพทรัพยากรท่องเที่ยวที่มีอยู่ในพื้นที่ โดยมีหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน 4 ด้านดังต่อไปนี้

2.2.1 ด้านกายภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 2 ประเภท ดังนี้

1) ที่ตั้งของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงทำเลที่ตั้งและสภาพแวดล้อม และความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว และชุมชนท้องถิ่นต้องมีความพึงพอใจและยอมรับในการพัฒนาพื้นที่ให้เป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญได้แก่ การอยู่ห่างจากพื้นที่ที่มีคุณค่าเชิงอนุรักษ์ การอยู่ห่างจากตัวเมือง และการเป็นที่ยอมรับของประชาชนในท้องถิ่น

2) การเข้าถึงของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาความใกล้/ไกลจากตัวเมือง ความสะดวกและความปลอดภัยในการเข้าไปเยี่ยมชมทรัพยากรการท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญได้แก่ ความใกล้/ไกล จากถนนสายหลัก/สายรอง ความปลอดภัยในการเดินทาง คุณภาพของเส้นทางที่เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว และความชัดเจนของป้ายบอกเส้นทางในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

2.2.2 ด้านคุณค่าของทรัพยากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1) คุณค่าทางเอกลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงควมมีเอกลักษณ์เฉพาะทางตามประเภทของทรัพยากรนั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทางธรรมชาติ ความมีเอกลักษณ์เฉพาะทางประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ และมีความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะทางศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กิจกรรม

2) คุณค่าทางความสมบูรณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงควมสมบูรณ์และสภาพดั้งเดิมของทรัพยากรการท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ความสมบูรณ์ของสภาพธรรมชาติ และความดั้งเดิมของทรัพยากรท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ความสมบูรณ์ของคุณค่าผังรวมกลุ่มสิ่งก่อสร้างทางด้าน

ประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ความสมบูรณ์ของศิลปวัฒนธรรมประเพณีและกิจกรรมที่สืบทอดกันมา

3) คุณค่าทางสังคมของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นเฉพาะทางสังคมที่ได้รับจากทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ความเข้มแข็งในการดำรงรักษาเอกลักษณ์เฉพาะของแต่ละประเภทของทรัพยากรการท่องเที่ยว ความผูกพันต่อชุมชนท้องถิ่น และการสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ

4) คุณค่าทางวิชาการและการศึกษาถึงทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นทางวิชาการและการศึกษาของทรัพยากรการท่องเที่ยวนั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ การเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ถึงลักษณะเด่นทางวิชาการและการศึกษาถึงทรัพยากรการท่องเที่ยว กระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง และวิธีการเผยแพร่ความรู้

5) คุณค่าทางสุนทรียศาสตร์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงลักษณะเด่นเฉพาะทางด้านสุนทรียศาสตร์ของทรัพยากรท่องเที่ยว นั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ความกลมกลืนและความงดงามของธรรมชาติ ความกลมกลืนและความงดงามทางด้านสถาปัตยกรรม ความกลมกลืนและความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม

2.2.3 ด้านความนิยมของทรัพยากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1) ความมีชื่อเสียงของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงการรู้จักอย่างกว้างขวางของนักท่องเที่ยวต่อทรัพยากรท่องเที่ยว นั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ระดับความมีชื่อเสียงของทรัพยากรการท่องเที่ยว และการเผยแพร่ชื่อเสียงของทรัพยากรการท่องเที่ยว

2) ความหนาแน่นของนักท่องเที่ยวในทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้าไปเยี่ยมชมทรัพยากรท่องเที่ยว นั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมตามฤดูกาล และจำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมนอกฤดูกาล

3) ภาพลักษณ์ของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงความนึกคิดและความหวังของนักท่องเที่ยวต่อทรัพยากรท่องเที่ยว นั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ ภาพลักษณ์ของทรัพยากรท่องเที่ยวในความนึกคิดและความคาดหวังของนักท่องเที่ยว

2.2.4 ด้านความปลอดภัยของทรัพยากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญ 4 ประการ ดังนี้

1) การให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงข้อมูลและวิธีการให้ข้อมูลด้านความปลอดภัยของทรัพยากรท่องเที่ยว นั้น ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ การให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของทรัพยากรท่องเที่ยว และวิธีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับความปลอดภัยของทรัพยากรท่องเที่ยว

2) การป้องกันอุบัติเหตุในขณะเยี่ยมชมทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงมาตรการ การป้องกันความปลอดภัยในขณะเยี่ยมชมทรัพยากรการท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ มีการติดตั้ง ป้ายและสัญญาณเตือนภัย มีอุปกรณ์และเครื่องมือบรรเทาสาธารณภัย และมีแผนป้องกันภัย

3) การป้องกันการโกงราคาค่าบริการของทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงมาตรการ การป้องกันการโกงราคาค่าบริการของทรัพยากรการท่องเที่ยว ดัชนีชี้วัดความสำคัญ ได้แก่ จำนวนเจ้าหน้าที่ ดูแลความปลอดภัย ประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย และการพัฒนาและการสร้าง ขวัญกำลังใจแก่เจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย

กรมการท่องเที่ยว (2559) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบพื้นฐานสำหรับการประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวไว้ดังนี้

2.2.5 การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติมีความแตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ เนื่องจากเป็น สิ่งที่มีอยู่และเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มีสภาพและการเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำแนกตามประเภทของแหล่งธรรมชาติ ได้แก่ ชายหาด เกาะ น้ำตก แหล่งน้ำ (พรุ หนอง บึง ทะเลสาบ คลอง ลำธาร และแม่น้ำ) ถ้ำ ภูเขา แก่ง โป่งพุร้อน ซากดึกดำบรรพ์ ธรณีสัณฐานและภูมิประเทศที่มีลักษณะพิเศษ ต้นไม้และสัตว์ป่าที่มีลักษณะพิเศษ

2) แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติจำแนกตามการจัดการพื้นที่ ได้แก่

2.1) แหล่งธรรมชาติที่หน่วยงานของรัฐเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติ วนอุทยาน เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ป่า สวนพฤกษศาสตร์ สวนรุกขชาติ สวนป่าและพันธุ์ไม้

2.2) แหล่งธรรมชาติที่เป็นพื้นที่สาธารณะประโยชน์ โดยมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

2.3) แหล่งธรรมชาติที่เอกชนเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ

มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มี องค์ประกอบ 3 ประการ คือ คุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย ศักยภาพในการ พัฒนาการท่องเที่ยว และการบริหารจัดการ ทั้งนี้ในแต่ละองค์ประกอบจะมีหลักเกณฑ์และดัชนีชี้วัดในการ พิจารณาความมีศักยภาพ ความมีประสิทธิภาพ และความมีคุณภาพ เพื่อใช้ประเมินมาตรฐานของแหล่ง ท่องเที่ยวทางธรรมชาตินั้นด้วย

ดัชนี (Index) หมายถึง ปัจจัยหรือตัวแปรที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อใช้กำหนดคุณลักษณะของ องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด (Indicator) หมายถึง ปัจจัยหรือตัวแปรที่กำหนดขึ้นเพื่อแสดงถึงคุณสมบัติของแต่ละ ดัชนี ซึ่งตัวชี้วัดในการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติทั้งที่มีอยู่ในรูปของค่าเชิง คุณภาพหรือในรูปของค่าเชิงปริมาณ

การกำหนดกรอบแนวคิดและการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป็นการพิจารณาถึงความเหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศที่มีความอ่อนไหว ทั้งในด้านความเปราะบางต่อการถูกทำลายและศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวของแหล่งธรรมชาติ รวมทั้งการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน โดยกำหนดองค์ประกอบสำหรับการประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เป็น 3 ด้าน ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 คุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย

คุณค่าหรือความสำคัญของแหล่งธรรมชาติ เกิดขึ้นจากหลายองค์ประกอบ ทั้งในด้านความสำคัญของแหล่งธรรมชาติที่มีต่อระบบนิเวศและความสำคัญต่อมนุษย์ ทั้งจากการเข้าไปใช้ประโยชน์จากแหล่งธรรมชาติ คุณค่าทางด้านการเรียนรู้ และคุณค่าทางด้านจิตใจ การประเมินคุณค่าของแหล่งธรรมชาติ คุณค่าทางด้านการเรียนรู้ และคุณค่าทางด้านจิตใจ การประเมินคุณค่าของแหล่งธรรมชาติประกอบด้วยปัจจัยหลัก 3 ด้าน คือ คุณค่าทางด้านชีวภาพ คุณค่าทางด้านกายภาพ คุณค่าทางสังคม

ในการประเมินคุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย มีหลักเกณฑ์ที่ใช้พิจารณา 4 ด้าน ได้แก่

1. คุณค่าทางด้านชีวภาพ ประกอบด้วย 4 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) ความหลากหลายของระบบนิเวศในแหล่งธรรมชาติ 2) ความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งธรรมชาติ 3) ความเป็นแหล่งรวมพืชหรือสัตว์ที่มีลักษณะโดดเด่นหายาก ใกล้สูญพันธุ์หรือมีจำนวนมาก 4) ความโดดเด่นเฉพาะตัวของระบบนิเวศในแหล่งธรรมชาติ
2. คุณค่าทางกายภาพ ประกอบด้วย 4 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) จำนวนประเภทของแหล่งธรรมชาติภายในแหล่งท่องเที่ยว 2) ขนาดของแหล่งธรรมชาติ 3) สภาพความสวยงามทางกายภาพและสภาพภูมิทัศน์ของแหล่งธรรมชาติ 4) ความเป็นเอกลักษณ์โดดเด่นเฉพาะตัวทางกายภาพของพื้นที่
3. คุณค่าทางสังคม ประกอบด้วย 2 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) คุณค่าต่อวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนท้องถิ่น 2) คุณค่าทางด้านประวัติศาสตร์ ประเพณี และวัฒนธรรม
4. ความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย ประกอบด้วย 2 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) ความเสี่ยงต่อการถูกทำลายโดยมนุษย์ 2) ความเสี่ยงต่อการถูกทำลายจากภัยธรรมชาติ

องค์ประกอบที่ 2 ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบต่างๆที่มีส่วนช่วยเสริมแหล่งธรรมชาตินั้นๆ ให้มีความสำคัญ มีความเหมาะสมในการจัดการการท่องเที่ยว โดยมีดัชนีชี้วัดที่ใช้ในการพิจารณา 5 ด้าน ดังนี้ 1) ศักยภาพในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว 2) การเข้าถึงแหล่งธรรมชาติ 3) ความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว 4) ศักยภาพในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน 5) ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวจากปัจจัยภายนอก

องค์ประกอบที่ 3 การบริหารจัดการ

การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ หมายถึง ความสามารถในการควบคุม ดูแล การดำเนินงาน การจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ดังนี้

1) การจัดการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ประกอบด้วย การจัดการด้านการอนุรักษ์ แหล่งธรรมชาติ การจัดการด้านสิ่งแวดล้อม และการจัดการด้านการท่องเที่ยว

2) การจัดการด้านการให้ความรู้และการสร้างจิตสำนึก โดยพิจารณาจากการดำเนินงานของ องค์การที่ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ในการสร้างเสริมจิตสำนึกและการเรียนรู้ในเรื่องคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ ระบบนิเวศและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแก่นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ดูแลพื้นที่ ผู้ประกอบการ และชุมชนท้องถิ่น ที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยว

3) การจัดการด้านเศรษฐกิจและสังคม โดยพิจารณาจากการมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรม การท่องเที่ยว โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนหรือชุมชน ได้มีส่วนร่วมในการคิด การพิจารณาตัดสินใจ การ ดำเนินการและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชนนั้นๆ รวมทั้งการกระจาย รายได้หรือผลประโยชน์สู่ท้องถิ่น

หลักเกณฑ์ที่ใช้ประเมินการบริหารจัดการของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประกอบด้วย 2 ด้าน ดังนี้

1. การจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งธรรมชาติและจัดการสิ่งแวดล้อม ประกอบด้วย 5 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) การจัดการด้านการใช้ประโยชน์ของตัวแหล่งท่องเที่ยว 2) การจัดการด้านการติดตามและการประเมินการเปลี่ยนแปลงของพื้นที่อันเนื่องมาจากการท่องเที่ยว 3) การจัดการของเสียและสภาพแวดล้อม โดยรวมของแหล่งท่องเที่ยว 4) การจัดการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เหมาะสม 5) การให้ความรู้ถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวและการอนุรักษ์กับมัคคุเทศก์ นักท่องเที่ยว และชุมชนที่อยู่โดยรอบพื้นที่

2. การจัดการด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 4 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) การจัดการด้านการ บริการและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานแก่นักท่องเที่ยว 2) มีศูนย์บริการที่ให้ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวและความ สะดวกแก่นักท่องเที่ยว 3) มีบุคลากรที่มีความรู้แก่นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และชุมชนโดยรอบ 4) การมี ส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

2.2.6 การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์

แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทที่มนุษย์สร้างขึ้น แต่มีความ แตกต่างจากการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นประเภทอื่น เนื่องจากมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และ สังคม รวมถึงความผูกพันทางจิตใจต่อชนรุ่นหลัง

แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญและคุณค่าทาง ประวัติศาสตร์ โบราณคดี และศาสนา รวมถึงสถานที่หรืออาคารสิ่งก่อสร้างที่มีอายุเก่าแก่หรือเคยมีเหตุการณ์ สำคัญเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ เช่น โบราณสถาน อุทยานประวัติศาสตร์ ชุมชนโบราณ กำแพงเมือง คูเมือง พิพิธภัณฑสถาน วัด ศาสนสถาน และสิ่งก่อสร้างที่มีคุณค่าทางศิลปะและสถาปัตยกรรม

หลักเกณฑ์ที่ใช้ประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว หมายถึง การที่แหล่งท่องเที่ยวมีจุดดึงดูดความสนใจหรือมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ซึ่งสามารถสร้างความประทับใจและความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น ความโดดเด่นและความเป็นเอกลักษณ์ ความงามทางสถาปัตยกรรมและศิลปกรรม รวมถึงความมีชื่อเสียงและความเป็นที่ยอมรับทางประวัติศาสตร์และภูมิปัญญาอันชาญฉลาดของคนในอดีต อีกทั้งศักยภาพทางกายภาพและการจัดกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ความปลอดภัย และความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณา 2 ด้าน ได้แก่

1. คุณค่าทางประวัติศาสตร์ ประกอบด้วย 8 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ 2) หลักฐานทางโบราณคดี 3) ความเป็นเอกลักษณ์ของยุคสมัย 4) ความเป็นเอกลักษณ์ทางกายภาพของแหล่งประวัติศาสตร์ 5) ความสมบูรณ์และความสวยงามทางสถาปัตยกรรม 6) ความสมบูรณ์และความสวยงามทางศิลปกรรม 7) ความมีชื่อเสียงและความเป็นที่ยอมรับของแหล่งประวัติศาสตร์ 8) ความผูกพันต่อท้องถิ่น

องค์ประกอบที่ 2 ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการรองรับด้านท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบต่างๆ ที่มีส่วนช่วยส่งเสริมแหล่งประวัติศาสตร์นั้นๆ ให้มีความสำคัญ และมีความเหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยว มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ศักยภาพในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน 2) ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวจากปัจจัยภายนอก

องค์ประกอบที่ 3 การบริหารจัดการ

การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการควบคุม ดูแล การดำเนินงาน การจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

1. ด้านการจัดการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ประกอบด้วย การจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว และการจัดการด้านการท่องเที่ยว
2. การจัดการด้านการให้ความรู้และการสร้างจิตสำนึก โดยพิจารณาจากการดำเนินงานขององค์กรที่ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ในการสร้างเสริมจิตสำนึกและการเรียนรู้ในเรื่องคุณค่าของแหล่งประวัติศาสตร์แก่นักท่องเที่ยว เจ้าหน้าที่ดูแลพื้นที่ ผู้ประกอบการ และชุมชนท้องถิ่นที่อยู่โดยรอบแหล่งท่องเที่ยว
3. การจัดการด้านเศรษฐกิจและสังคม พิจารณาจากการมีส่วนร่วมของชุมชนในกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยการเปิดโอกาสให้ประชาชนหรือชุมชน ได้มีส่วนร่วมในการคิด การพิจารณาตัดสินใจ การดำเนินการและร่วมรับผิดชอบในการเรื่องต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อประชาชนหรือชุมชนนั้นๆ รวมทั้งการกระจายรายได้หรือผลประโยชน์สู่ท้องถิ่น

เกณฑ์ประเมินด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์มี 2 ด้าน ดังนี้

1. การจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) การจัดการด้านการรักษาสภาพและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว 2) การจัดการด้านการใช้ประโยชน์พื้นที่ 3) การจัดการด้านการติดตามและการประเมินการเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการท่องเที่ยว

2. การจัดการด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 5 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) การจัดการด้านการบริการและสาธารณูปโภคแก่นักท่องเที่ยว 2) การจัดการด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว 3) การจัดการด้านการให้ความรู้และการสร้างจิตสำนึก 4) ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว 5) ชุมชนมีรายได้จากการท่องเที่ยว

2.2.7 การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมีความแตกต่างจากแหล่งท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ เนื่องจากวัฒนธรรมเป็นมรดกแห่งสังคม มีทั้งส่วนจับต้องได้และจับต้องไม่ได้ เช่น ศิลปะ ขนบธรรมเนียมประเพณี รูปแบบการดำรงชีวิต การแต่งกาย เครื่องมือเครื่องใช้ อาหารการกิน งานเทศกาล ประเพณี เป็นต้น นอกจากนี้วัฒนธรรมยังเป็นการสั่งสมประสบการณ์ ความรู้ ความสามารถ และภูมิปัญญาทั้งหมดที่ได้ช่วยให้มนุษย์ในสังคมนั้นๆ อยู่รอด และเจริญสืบต่อไป และเป็นอยู่มาจนถึงปัจจุบัน

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณค่าทางศิลปะ ขนบธรรมเนียมประเพณี ที่บรรพบุรุษได้สร้างสมและถ่ายทอดเป็นมรดกสืบต่อกันมา แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ประกอบด้วยงานประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน การแสดงศิลปวัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง การแต่งกาย ภาษา ขนเผ่า เป็นต้น

แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. แหล่งความเป็นอยู่และวิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวประเภทนี้ ผู้มาเยี่ยมชมสามารถสังเกตความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของชุมชนนั้นๆ โดยตนเองมิได้เข้าไปมีส่วนร่วม เช่น ชุมชนของชนเผ่า ศูนย์วัฒนธรรม คุณค่าต่อส่วนรวมอยู่ที่การช่วยรักษาความหลากหลายของเชื้อชาติ คุณค่าต่อผู้เยี่ยมชมอยู่ที่การได้รับความรู้ ทัศนคติ ความเข้าใจอันดีระหว่างกลุ่มชนเผ่าต่างๆ และภูมิปัญญาของชนเผ่า

2. แหล่งวัฒนธรรมประเพณี และหัตถกรรมพื้นเมือง แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประเภทนี้ ผู้เยี่ยมชมสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี และซื้อสินค้าที่ระลึกจากผู้ประกอบการหัตถกรรม คุณค่าต่อส่วนรวมอยู่ที่การรักษาความหลากหลายของวัฒนธรรม คุณค่าต่อผู้เยี่ยมชมอยู่ที่ความพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี และการได้ซื้อของที่ระลึกที่พอใจ

หลักเกณฑ์ที่ใช้ประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว หมายถึง การที่แหล่งท่องเที่ยวมีจุดดึงดูดความสนใจหรือมีคุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสามารถสร้างความประทับใจและความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว เช่น มีความโดดเด่นและมีเอกลักษณ์ของวิถีชีวิตและภูมิปัญญา มีความงามทางศิลปวัฒนธรรม

องค์ประกอบด้านศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย 2 ด้าน ดังนี้

1. คุณค่าทางศิลปวัฒนธรรม ประกอบด้วย 7 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) ความเป็นเอกลักษณ์ด้านวิถีชีวิตภูมิปัญญาและองค์ความรู้ 2) ความต่อเนื่องของการสืบสานวัฒนธรรมประเพณี 3) ความงามทางศิลปวัฒนธรรม 4) ความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง 5) ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณีที่สืบค้นได้ 6) ความผูกพันต่อท้องถิ่น 7) ความเข้มแข็งในการรักษาเอกลักษณ์

2. ศักยภาพทางกายภาพและการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยว ประกอบด้วย 3 ดัชนีชี้วัด ได้แก่ 1) การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว 2) ความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว 3) ความหลากหลายของกิจกรรมทางการท่องเที่ยว

องค์ประกอบที่ 2 ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว

ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว หมายถึง องค์ประกอบต่างๆ ที่มีส่วนช่วยเสริมแหล่งวัฒนธรรมนั้นๆ ให้มีความสำคัญ มีความเหมาะสมในการจัดการท่องเที่ยว มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา 2 ด้าน ได้แก่ 1) ศักยภาพในการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน 2) ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวจากปัจจัยภายนอก

องค์ประกอบที่ 3 การบริหารจัดการ

การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ความสามารถในการควบคุม ดูแล การดำเนินงาน การจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การจัดการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ประกอบด้วย การจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว และการจัดการด้านการท่องเที่ยว

2. การจัดการด้านการให้ความรู้และการสร้างจิตสำนึก

2.3 แนวคิดความต้องการของนักท่องเที่ยว

แนวคิดด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว

อุปสงค์การท่องเที่ยว หมายถึง ความต้องการของนักท่องเที่ยว ที่จะเดินทางไปซื้อสินค้าและบริการ หรือบริโภคผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยว หรือจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวของตน โดยนักท่องเที่ยวจะต้องมีความต้องการ มีอำนาจซื้อ และมีความเต็มใจที่จะจ่ายค่าสินค้าและบริการที่กำหนดในเวลานั้นๆ ปริมาณสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง หมายถึง การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอุปสงค์ทางการท่องเที่ยว (พิชาภัทร เหมภักดี, 2555)

สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยว หมายถึง ปัจจัยโดยรวมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยว การคมนาคม การพักผ่อน อาหาร ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์สินค้าที่ระลึก ระเบียบพิธีเข้าเมือง ตลอดจนสภาพแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม ประเพณีความเป็นอยู่ วิถีชีวิต เอกลักษณ์ของท้องถิ่น ความปลอดภัย ความสะดวกสบาย (พรพิมล กระจ่างนิล, 2555)

สินค้าทางการท่องเที่ยว หมายถึง สินค้าและบริการที่นักท่องเที่ยวต้องการ ได้แก่ ความสะดวกสบาย ความมีมาตรฐานในบริการขั้นพื้นฐาน ความสะอาด ความแปลกใหม่ควรค่าแก่การเรียนรู้ ความพึงพอใจที่ได้รับ ความประทับใจ บรรยากาศ ของเมืองและสภาพแวดล้อมที่ทำให้เกิดความสบายใจและเกิดความสุขที่ได้มาเยือน คุ่มค่ากับการจ่ายเงินและเวลาที่ใช้สำหรับการพักผ่อนท่องเที่ยว ซึ่งบางครั้งสินค้าทางการท่องเที่ยวที่เป็น 72 รูปแบบของการบริการนั้นไม่สามารถนำกลับไปด้วยเหมือนสินค้าประเภทอื่น แต่ยังคงประทับอยู่ในความทรงจำตลอดไป (ลลิตา บัวผัน, 2558)

ความต้องการในการท่องเที่ยววนั้น เกิดจากหลายเหตุผล นักท่องเที่ยวจึงต้องเลือก ไปยังแหล่งท่องเที่ยวที่ตรงกับจุดประสงค์ของตน เหมาะกับงบประมาณที่จะใช้จ่ายให้คุ้มค่ากับความสุข และความประทับใจที่ได้รับมา แหล่งท่องเที่ยวจะเป็นจุดสนใจของนักท่องเที่ยว ต้องประกอบด้วยองค์ประกอบหลายๆ อย่างผสมผสานกัน เป็นสิ่งดึงดูดใจ ทั้งในด้านความสวยงามของทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ความน่าประทับใจในสภาพแวดล้อมวัฒนธรรม ประเพณี เทศกาล สิ่งอำนวยความสะดวกในเรื่องที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ร้านซักรีด หรือบริการอื่นๆ ปัจจัยพื้นฐาน ในเรื่องระบบการสื่อสารและสาธารณูปโภค การขนส่ง และการต้อนรับอย่างมีมิตรไมตรีต่อนักท่องเที่ยว ความต้องการการท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1. ความต้องการปัจจุบัน หมายถึง ความต้องการเดินทางท่องเที่ยว มีความพร้อม และเต็มใจที่จะจ่ายค่าสินค้าและบริการที่กำหนดไว้ในขณะนั้น นักท่องเที่ยวที่มีความต้องการประเภทนี้พร้อมที่จะซื้อสินค้าและบริการและเดินทางทันที

2. ความต้องการที่มีแนวโน้ม หมายถึง นักท่องเที่ยวมีแนวโน้ม ที่จะเดินทางเพราะมีความต้องการอยู่แล้ว แต่ขาดองค์ประกอบอื่น เช่น เงิน เวลา และการจัดการ เพื่อเดินทาง ซึ่งความต้องการแบบนี้สามารถโน้มน้าวให้เป็น Actual Demand ได้โดยอาศัยการพัฒนา การให้บริการและระบบการตลาดของธุรกิจนำเที่ยว

3. ความต้องการที่อาจเกิดขึ้นได้ ความต้องการเดินทางท่องเที่ยวอยู่ในส่วนลึกของจิตใจทุกคน แต่ไม่มีความรู้หรือไม่มีข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ที่น่าสนใจ ความต้องการแบบนี้อาจชักจูงให้เกิดขึ้นได้ โดยอาศัยการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ เทคนิค การขาย การอำนวยความสะดวกในการติดต่อต่างๆ ตลอดจนพัฒนาระบบข้อมูล อาจกระตุ้นให้เกิดความต้องการท่องเที่ยวได้โดยไม่ยากนัก นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มการเดินทางที่เป็นส่วนตัวมากขึ้น ต้องการที่พักที่สะดวกสบาย เรียบง่ายและสะอาด สนใจกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวมากขึ้น เช่น การล่องแพ ไต่เขา ความต้องการการท่องเที่ยวและพักผ่อนมีมากมายหลายรูปแบบ และมีความต้องการใช้จ่ายเงิน เพื่อการท่องเที่ยวมากขึ้น

2.4 บริบทเชิงพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

2.4.1 พื้นที่และวิถีชีวิตของคนในชุมชน

ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า ตั้งอยู่บริเวณที่ราบลุ่มตอนปลายของคลองอู่ตะเภาและส่วนหนึ่งติดชายฝั่งทะเลสาบสงขลา มีที่ราบลุ่มผืนใหญ่เป็นพื้นที่ทำนาในอดีต และมีพื้นที่ทำสวนอยู่เล็กน้อยจากสภาพการตั้งถิ่นฐานบ้านเรือน ดังกล่าวจึงทำให้คนส่วนใหญ่มีอาชีพ ทำการเกษตร ทำนา ทำสวน และการประมงหาปลา แต่ในอดีตผู้คนจะทำมาหากิน เพื่อการเลี้ยงชีพเป็นส่วนใหญ่ เช่น เลี้ยงวัวไว้ไถนา เลี้ยงหมู เลี้ยงไก่ไว้กินเศษอาหารในครัวเรือน ทำนาเก็บข้าวไว้กิน ปลูกพืชผักไว้กินในครัวเรือน แทบจะกล่าวได้ว่าไม่มีผลผลิตที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจในครัวเรือน หาปลาแลกข้าว เลี้ยงหมูไว้แบ่งปันกันกิน เป็นต้น ทำให้วิถีชีวิตของผู้คนจะอยู่แบบเรียบง่าย มีการพึ่งพาอาศัยกันสูงมาก ฐานะของคนในชุมชน จึงเป็นลักษณะพออยู่พอกิน (เทศบาลตำบลคูเต่า, 2561)

2.4.2 ประวัติความเป็นมาของชุมชนแหลมโพธิ์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

ชุมชนตำบลคูเต่ามีประวัติความเป็นมา แต่เดิมการตั้งถิ่นฐานของผู้คนในชุมชนตำบลคูเต่าได้ยึดเอาแนวคลองอู่ตะเภา ตลอดแนวเป็นที่ตั้งบ้านเรือนเพราะริมคลองมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่อยู่คู่กับคลองอู่ตะเภา

คลองอู่ตะเภา ยังเป็นเส้นทางคมนาคม ติดต่อกับชุมชนอื่นๆ นอกจากนั้นผู้คนยังอาศัยน้ำจากคลองอู่ตะเภาในการอุปโภคและบริโภค เพราะสมัยก่อนน้ำยังสะอาด ชุมชนเล็กๆ ที่อาศัยรวมตัวกันอยู่ละแวกบ้านต่างๆ ตลอดแนวคลอง และละแวกบ้านที่ห่างจากคลอง แต่มีการตั้งบ้านเรือนโดยยึดเอาเรื่องการทำมาหากินเป็นหลักในการตั้งบ้านเรือน ได้แก่ ละแวกบ้านต่างๆ ดังนี้ บ้านท่าหลา บ้านหัวควาย บ้านโอ บ้านโคกเสน บ้านโคกคาเหนือ บ้านดอน บ้านอู่ตะเภา บ้านหลวงนา บ้านหนองบัว บ้านหัวสะพานปุน บ้านคู บ้านหัวสะพาน บ้านจีน บ้านคูเต่า บ้านควนเหนือ บ้านควนใต้ บ้านคดหม้อ บ้านทอนโหมลง บ้านเกาะนก บ้านปากบาง บ้านปลายแหลม บ้านหัวทุ่ง บ้านบางใหญ่ บ้านบางโหนดใน และบ้านบางโหนดนอก ซึ่งละแวกบ้านที่กล่าวถึงนี้ ส่วนใหญ่จะตั้งบ้านเรือนแถบริมคลองอู่ตะเภาเกือบทั้งหมด มีเพียงบางละแวกบ้านเท่านั้นที่ตั้งบ้านเรือนห่างจากคลองแต่ในวิถีชีวิตก็ยังมีส่วนสัมพันธ์กับคลองอู่ตะเภาทั้งสิ้น

2.4.3 การปกครอง

ในอดีตยังไม่มีรูปแบบการปกครองที่ชัดเจน การเป็นอยู่ได้อาศัยพระ โตะอิหม่าม ผู้เฒ่า ผู้แก่ เป็นผู้คอยช่วยเหลือ ชี้แนะจนถึงขั้นการตัดสินปัญหา ข้อพิพาทต่างๆ จนถึงปี พ.ศ. 2475 เริ่มใช้กฎหมายปกครองท้องที่ จึงจัดให้มี การแบ่งเขตรับผิดชอบกันเป็นหมู่บ้าน สมัยแรกๆ มีขุนพิบูลพงศ์ เป็นกำนันตำบลคูเต่า ตำบลคูเต่าสมัยนั้นแบ่งการปกครองเป็น 14 หมู่บ้าน และมาเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง สมัยท่านกำนันเปลี่ยน พาหุกุล เหลือ 10 หมู่บ้านจนถึงปัจจุบัน ประกอบด้วยหมู่บ้านต่างๆ ดังนี้

หมู่ที่ 1 คือ บ้านบางโหนดนอก ติดชายทะเลสาบสงขลา

หมู่ที่ 2 คือ บ้านบางโหนดใน แต่เดิมตั้งอยู่กลางทุ่งนาและปัจจุบันย้ายมาตั้งใหม่ชายฝั่งทะเลสาบสงขลาใกล้ๆ บ้านบางโหนดนอก

หมู่ที่ 3 คือ บ้านแหลมโพธิ์ ประกอบด้วยละแวกบ้านต่างๆ คือ บ้านปลายแหลม บ้านทอนสำโรง บ้านหัวทุ่ง

หมู่ที่ 4 คือ บ้านเกาะนก และบ้านปากบาง

หมู่ที่ 5 คือ บ้านควน เดิม คือบ้านควนใต้

หมู่ที่ 6 คือ บ้านคูเต่า เดิม คือบ้านจีน

หมู่ที่ 7 คือ บ้านใต้ เดิม คือบ้านควนเหนือประกอบด้วยละแวกบ้านต่างๆ คือ บ้านหัวสะพานปูลู บ้านคู บ้านหัวสะพาน และบ้านคดหม้อ

หมู่ที่ 8 คือ บ้านดอน ประกอบด้วย ละแวกบ้านดอน บ้านโอ บ้านอุตะเกา และบ้านหลวงนา

หมู่ที่ 9 คือ บ้านหัวควาย ประกอบด้วยละแวกบ้านหัวควาย (ท่าควาย , ซ.แวมมยุรา , ปลายบาง) บ้านโคกเสน บ้านโคกคาเหนือ และบ้านระหว่างวัด

หมู่ที่ 10 คือ บ้านท่าหลา ประกอบด้วยละแวกบ้านท่าหลา และบ้านบางโทอง

2.4.3 อาณาเขตติดต่อกับพื้นที่ในชุมชน

- ทิศเหนือ ติดกับ ทะเลสาบสงขลา
- ทิศใต้ ติดกับ เทศบาลเมืองคลองแห อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- ทิศตะวันออก ติดกับ เทศบาลตำบลน่าน้อย อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- ทิศตะวันตก ติดกับ ต.แม่ทอม อ.บางกล่ำ จ.สงขลา

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ธนดล สุวรรณนิกะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว : กรณีศึกษาวัดไร่ชิง อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม จากการศึกษาพบว่า วัดไร่ชิงหรือวัดมงคลจินดา มีจุดเด่นคือ หลวงพ่อวัดไร่ชิงที่อยู่ในอุโบสถเป็นที่เคารพนับถือ และเสื่อมใสศรัทธาแก่นักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จากการสอบถามถึงแนวทางการพัฒนาวัดไร่ชิง ทางวัดจะเน้นความต้องการของนักท่องเที่ยวเป็นหลัก และสร้างความสะอาดสบาย รวมถึงจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวมากที่สุด

เอกชัย ข้าเกิด (2553) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชายหาดของตำบลแม่รำพึง อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากการศึกษาพบว่า แหล่งท่องเที่ยวชายหาดของตำบลแม่รำพึง มีปัญหาด้านการดูแลรักษาความสะอาด บริเวณตามแนวชายหาดแม่รำพึง ซึ่งยังไม่มีมาตรการดูแลที่ถูกต้อง

อาศัยเพียงร่วมกันทำความสะอาดปีละ 1-2 ครั้งเท่านั้น และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวชายหาดแม่รำพึงยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนา ดำเนินการโดยอาศัยเพียงอำนาจและหน้าที่การดำเนินการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่กำหนดไว้เท่านั้น ส่วนแนวทางแก้ไขปัญหาค่าใช้จ่ายถึงทรัพยากรการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ โดยอาศัยข้อมูลที่ได้จากประชาชนและบุคคลที่เกี่ยวข้อง จึงจะสามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบริเวณหาดแม่รำพึงต่อไปได้

ยุวเรศ มาชอริ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวบนถนนการสวนสนุกดรีมเวิลด์ จากการศึกษาพบว่า 1. นักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 21-30 ปี สถานภาพโสด การศึกษาระดับปริญญาตรี รายได้เฉลี่ยไม่เกิน 10,000 บาท ส่วนมากเป็นนิสิต/ นักศึกษา 2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับแหล่งข้อมูลของสวนสนุกดรีมเวิลด์จากโทรทัศน์มี วัตถุประสงค์การท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและบันเทิง ลักษณะการเดินทางท่องเที่ยวเกี่ยวกับเพื่อน ค่าใช้จ่ายต่อครั้งต่อคนต่ำกว่า 1,000 บาท ช่วงเวลาที่ใช้เดินทางมาคือวันหยุดเสาร์- อาทิตย์ พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง คือ รถยนต์ส่วนตัว ความถี่ในการเดินทาง 1-2 ครั้งต่อปี 3. ด้านความพึงพอใจนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างพอใจเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานด้านสาธารณูปโภคที่ระดับมาก ได้แก่ โต๊ะ เก้าอี้ ม้านั่งพักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยว รองลงมาคือ มีพาหนะหลายประเภทสามารถเข้าถึงสวนสนุกดรีมเวิลด์ มีแผนที่หรือป้ายบอกทางชัดเจน และมีถนนและระบบการจราจรที่ดี ภายในสวนสนุก และห้องสุขาที่สะอาดบริการเพียงพอแก่นักท่องเที่ยว ตามลำดับ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ที่ระดับมากที่สุด ได้แก่ บรรยากาศและความสวยงามของสวนสนุกดรีมเวิลด์ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่ระดับมาก ได้แก่ ความสะอาดของสวนสนุกดรีมเวิลด์ มีที่จอดรถเพียงพอ/เหมาะสม มีร้านอาหารให้บริการ หลากหลาย และอาหารสะอาด ราคาเหมาะสม ตามลำดับ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่ม ตัวอย่างด้านสภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว ที่ระดับมาก ได้แก่ มาตรการรักษาความปลอดภัย ของสวนสนุกดรีมเวิลด์ มีป้ายบอกเตือนความปลอดภัย อุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุ อุปกรณ์ที่ใช้มี มาตรฐานและปลอดภัย ระบบรักษาความปลอดภัยโดยรวม และมีสถานที่พยาบาลเบื้องต้น ให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเมื่อประสบเหตุ ตามลำดับ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่าง ด้านบุคลากรผู้ให้บริการที่ระดับมากที่สุด ได้แก่ เจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ ชำนาญและเป็นผู้เชี่ยวชาญ เฉพาะด้าน ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ที่ระดับมาก ได้แก่ เจ้าหน้าที่เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ ดีในการให้บริการ เจ้าหน้าที่มีบุคลิกภาพดี เจ้าหน้าที่ใช้กิริยา วาจาที่สุภาพ และให้บริการลูกค้า อย่างเสมอภาค ตามลำดับ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มตัวอย่างด้านข้อมูลข่าวสารที่ระดับ มาก ได้แก่ การโฆษณาผ่านสื่อต่างๆ เช่นวิทยุ โทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ การให้ข้อมูลในการบริการจาก เจ้าหน้าที่ โดยมีค่าเฉลี่ย 3.01 ศูนย์บริการข้อมูลนักท่องเที่ยวและสื่อแผ่นพับ เอกสาร คู่มือแนะนำ และป้ายอธิบายภายในสวนสนุกดรีมเวิลด์ชัดเจน ตามลำดับ ข้อเสนอแนะ รัฐบาลและหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง ควรมีการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวภายในประเทศผ่านสื่อต่างๆ โดยเฉพาะในเรื่องนันทนาการ ด้านสวนสนุกให้มากกว่าเดิม ควรให้การสนับสนุนที่ และจากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า พาหนะ ที่ใช้ในการเดินทางมากที่สุดคือ รถยนต์ส่วนบุคคล จึงควรมีการพัฒนาเส้นทางรถท่องเที่ยวให้เกิด ความสะดวกสบาย มีสิ่งอำนวยความสะดวกตลอดเส้นทางที่จะนำไปสู่สถานที่ท่องเที่ยว เช่น ปิมน้ำมัน จุดพักรถ เป็นต้น ภาครัฐควรส่งเสริมให้ประชาชนใช้เวลา

ว่างในการทำกิจกรรม นันทนาการ เพื่อพักผ่อน ผ่อนคลายจากการเรียน การทำงาน โดยสวนสนุกถือเป็น
แหล่ง นันทนาการที่สามารถรองรับได้ดีและควรส่งเสริมด้านการบริหารจัดการ เงินทุน ความปลอดภัย และ
เพิ่มความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวให้มากขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การศึกษาเรื่อง แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวชาวไทย ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ และเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ และผู้ประกอบการภาคเอกชน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ในปีพ.ศ. 2559 จำนวน 4,038,146 คน (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานหาดใหญ่ , 2559)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างสำหรับการแจกแบบสอบถาม คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวใน อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จากสูตรของ Taro Yamane และมีค่าระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ ร้อยละ 95 ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ที่ 0.05 โดยใช้สูตรดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

e = ความคลาดเคลื่อนที่กำหนดให้มีระดับนัยสำคัญเป็น 0.05

ในที่นี้

$$N = 4,038,146$$

$$e = 0.05$$

$$\text{แทนค่าในสูตร} = \frac{4,038,146}{1+4,038,146(0.05)^2}$$

$$= \frac{4,038,146}{1+100,953.65} = \frac{4,038,146}{100,954.65} \approx 399$$

$$n = 399 \text{ คน}$$

จากการคำนวณได้กลุ่มตัวอย่าง 399 คน ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มกลุ่มตัวอย่างอีก 1 คน เพื่อให้ข้อมูลมีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น ดังนั้นขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณมีจำนวนทั้งสิ้น 400 คน

กลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์เชิงลึก

การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาจากประสบการณ์และความชำนาญการด้านการท่องเที่ยวและด้านวัฒนธรรม ได้แก่ ประธานชมรมวัฒนธรรมคูเต่า จำนวน 1 คน เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 2 คน ได้แก่ ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานหาดใหญ่ และนายกเทศมนตรีเทศบาลตำบลคูเต่า ผู้อำนวยการด้านการท่องเที่ยวและตัวแทนธุรกิจท่องเที่ยว จำนวน 2 คน และทำการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้เกณฑ์การประเมินมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว จากคู่มือมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวของกรมการท่องเที่ยว จำนวน 3 เกณฑ์การประเมิน ดังนี้ 1) คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 2) คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ 3) คู่มือการประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือเชิงปริมาณ

เครื่องมือชุดที่ 1 แบบประเมินศักยภาพจะแบ่งเป็นแบบสำรวจแหล่งท่องเที่ยว แบบประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว และแบบประเมินศักยภาพเพื่อจัดลำดับ สำหรับแหล่งท่องเที่ยวเดิมโดยประเมินจากระดับคะแนนดังต่อไปนี้

มีศักยภาพมากที่สุด ได้คะแนนประเมิน มากกว่าร้อยละ 80

มีศักยภาพมาก ได้คะแนนประเมิน ร้อยละ 66-80

มีศักยภาพปานกลาง ได้คะแนนประเมิน ร้อยละ 50-65

มีศักยภาพน้อย ได้คะแนนประเมิน น้อยกว่าร้อยละ 50

เครื่องมือชุดที่ 2 แบบสอบถามประเมินความต้องการของนักท่องเที่ยว แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Check List) ตามความเป็นจริง จำนวน 9 ข้อ

ส่วนที่ 2 ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวบริเวณชุมชนแหลมโพธิ์ จำนวน 29 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม

โดยตอนที่ 2 ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยผู้ตอบเลือกทำเครื่องหมาย √ ลงในตาราง ให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เรียงลำดับดังนี้

หมายเลข 5 หมายถึง มีความต้องการในระดับมากที่สุด

หมายเลข 4 หมายถึง มีความต้องการในระดับมาก

หมายเลข 3 หมายถึง มีความต้องการในระดับปานกลาง

หมายเลข 2 หมายถึง มีความต้องการในระดับน้อย

หมายเลข 1 หมายถึง มีความต้องการในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 เครื่องมือเชิงคุณภาพ

แบบสัมภาษณ์ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ โดยกำหนดเป็นแนวคำถามที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวทั้งแหล่งท่องเที่ยว โดยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและสังเกตร่วม

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.3.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

เครื่องมือชุดที่ 1 การสำรวจและประเมินศักยภาพ การสำรวจและประเมินศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

3.3.1.1 นำแบบประเมินศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่สร้างขึ้นไปใช้ประเมินศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวแต่ละแหล่ง โดยให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ในแบบประเมินศักยภาพ

3.3.1.2 นำค่าคะแนนที่ประเมินได้จากแบบประเมินศักยภาพของแต่ละแหล่งมาคำนวณหาศักยภาพ ดังนี้

-นำค่าคะแนนที่ประเมินได้จากแต่ละเกณฑ์หารด้วยคะแนนเต็มของเกณฑ์นั้นๆ รวมทั้งหมด 26 เกณฑ์

-นำค่าคะแนนที่ได้จากข้อ 2.1 รวม 26 ค่ามารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยรวม แล้วคิดเทียบเป็นร้อยละ (ค่าคะแนนที่ได้จาก 26 เกณฑ์มารวมกัน แล้วหารด้วย 26 แล้วคูณด้วย 100) ค่าร้อยละที่ได้จะเป็นค่าศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของแต่ละแหล่ง

3.3.1.3 ประเมินระดับศักยภาพของแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวโดยนำค่าคะแนนศักยภาพของแต่ละแหล่งที่ได้มาเปรียบเทียบกับระดับความมีศักยภาพ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินศักยภาพ ดังกล่าวแล้วในบทที่ 2 และจากการสร้างแบบประเมินศักยภาพให้มีเกณฑ์การประเมินค่อนข้างชัดเจน สามารถแบ่งระดับศักยภาพออกเป็น 4 ระดับ คือ

ศักยภาพมากที่สุด ได้คะแนนประเมิน มากกว่าร้อยละ 80

มีศักยภาพมาก ได้คะแนนประเมิน ร้อยละ 66-80

มีศักยภาพปานกลาง ได้คะแนนประเมิน ร้อยละ 50-65

มีศักยภาพน้อย ได้คะแนนประเมิน น้อยกว่าร้อยละ 50

โดยที่แหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยว ไม่จำเป็นจะต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายมากนัก เนื่องจากนักท่องเที่ยวได้มีความต้องการหลักที่ความสะดวกสบาย และไม่ต้องการให้แหล่งท่องเที่ยวพัฒนาจนเกิดการทำลายสภาพแวดล้อม แหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยทั่วไป ส่วนใหญ่ยังขาดการจัดการ การท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้พื้นที่ศึกษามีบริเวณกว้างและมีแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมากไม่สอดคล้องกับเวลาที่ใช้ทำการศึกษา ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ จึงกำหนดเกณฑ์ว่า แหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับการประเมินศักยภาพแล้ว ได้คะแนนศักยภาพรวมตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ควรจะได้รับการศึกษาและนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีคุณภาพต่อไป

3.3.1.4 การสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการของชุมชน การสำรวจและวิเคราะห์ความต้องการของชุมชนจะดำเนินการเฉพาะกับแหล่งทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ผ่านการประเมินศักยภาพแล้วเท่านั้น คือ มีค่าศักยภาพตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป การสำรวจความต้องการของชุมชนในแต่ละแหล่งจะใช้กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลที่ได้ผ่านการชี้แนะแล้ว วิเคราะห์ข้อมูล จากการตอบแบบสอบถามของชุมชน ประกอบการพรรณนาวิเคราะห์

เครื่องมือชุดที่ 2

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้ วัตถุประสงค์ในการเดินทาง วิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านการบริการ และด้านความปลอดภัย โดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)

3. เปรียบเทียบระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวเมื่อเปรียบเทียบตามเพศ ใช้การทดสอบค่าที (t - Test) แบบ Independent และเมื่อเปรียบเทียบตาม อายุ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ วัตถุประสงค์ในการเดินทาง และความถี่ในการเดินทางโดยใช้การทดสอบค่าเอฟ (F - test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีของเชฟเฟ้ (Schaffer's method)

3.3.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

แบบสัมภาษณ์ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำปะเหลียน โดยวิเคราะห์จากการตอบคำถามและการแสดงพฤติกรรมของผู้ตอบคำถามนำมากำหนดรูปแบบของศักยภาพที่สอดคล้องกับรูปแบบรายการนำเที่ยวที่เหมาะสมกับชุมชนและจะต้องเป็นการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อกำหนดเป็นแนวนโยบายในการดำเนินกิจการการท่องเที่ยวที่เกิดจากความต้องการของชุมชน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ทรัพยากรการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ลุ่มน้ำปะเหลียนที่สามารถจัดการได้เองโดยชุมชน

บทที่ 4

ผลการศึกษาข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (Quantitative and Qualitative) โดยการวิเคราะห์เอกสารควบคู่กับการศึกษารายกรณีตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสังเกต การสัมภาษณ์ การวิจัยเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลตามประเด็นการวิจัย การศึกษาในครั้งนี้แบ่งผลการศึกษตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

- 4.1 ผลการศึกษาข้อมูลศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- 4.2 ผลการศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา
- 4.3 ผลการศึกษาแนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

4.1 ผลการศึกษาข้อมูลศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา

จากการลงพื้นที่เพื่อตรวจสอบทรัพยากร พบว่า แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

ตารางที่ 4.1 ผลการสำรวจทรัพยากรการท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์

แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์	แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม
1. หาดแหลมโพธิ์	1. ประเพณีชักพระทางน้ำ	1. พิพิธภัณฑ์ชุมชนเพื่อการศึกษา
2. เส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา		2. วัดคูเต่า
		3. สะพานแขวนวัดคูเต่า

4.1.1 การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

จากการตรวจสอบทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและแบ่งประเภทของแหล่งท่องเที่ยว ผู้วิจัยได้ใช้แบบตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติในชุมชน ในการกำหนดระดับมาตรฐานคุณภาพแหล่งเที่ยวนั้น จะนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ดังนี้ 1. ค่าคะแนน 81 คะแนนขึ้นไป ระดับมาตรฐาน ดีเยี่ยม 2. ค่าคะแนน 71-80 ระดับมาตรฐาน ดีมาก 3. ค่าคะแนน 61-70 ระดับมาตรฐาน ดี 4. ค่าคะแนน 51-60 ระดับมาตรฐาน ปานกลาง 5. ค่าคะแนนต่ำกว่า 50 ระดับมาตรฐาน ต่ำ (กรมการท่องเที่ยว, 2558)

โดยกำหนดตัวชี้วัด 3 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านคุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย 2. ศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว 3. ด้านการบริหารจัดการ ดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติบริเวณหาดแหลมโพธิ์

องค์ประกอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ระดับมาตรฐาน
1. หาดแหลมโพธิ์			
1. คุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย	40	25.5	ศักยภาพอยู่ในระดับดี
2. ศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	25	22	
3. การบริหารจัดการ	35	18.5	
รวม	100	66	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ศักยภาพของหาดแหลมโพธิ์มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 66 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านคุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย มีค่าคะแนนอยู่ที่ 25.5 คะแนน ด้านศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่ 22 คะแนน และด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 18.5 คะแนน

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศบริเวณเส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา

องค์ประกอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ระดับมาตรฐาน
2 เส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา			
1. คุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย	40	30.5	ศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก
2. ศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว	25	24	
3.การบริหารจัดการ	35	21	
รวม	100	75.5	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ศักยภาพของเส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก มีค่าคะแนนอยู่ที่ 75.5 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านคุณค่าของแหล่งธรรมชาติและความเสี่ยงต่อการถูกทำลาย มีค่าคะแนนอยู่ที่ 30.5 คะแนน ด้านศักยภาพในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่ 24 คะแนน และด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 21 คะแนน

4.1.2. การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม

ทางด้านแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ผู้วิจัยได้ใช้แบบตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชน ในการกำหนดระดับมาตรฐานคุณภาพแหล่งเที่ยวนั้น จะนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ดังนี้ 1. ค่าคะแนนมากกว่า 80 คะแนนขึ้นไป ระดับมาตรฐาน ดีเยี่ยม 2. ค่าคะแนนมากกว่า 71-80 ระดับมาตรฐาน ดี 3. ค่าคะแนน 61-70 ระดับมาตรฐาน พอใช้ (กรมการท่องเที่ยว, 2558)

โดยกำหนดตัวชี้วัด 3 ด้าน ดังนี้ 1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว 2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว 3. การบริหารจัดการ 4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในประเพณีชักพระทางน้ำ

องค์ประกอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ระดับมาตรฐาน
1 ประเพณีชักพระทางน้ำ			
1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว	40	35	ศักยภาพอยู่ในระดับดี
2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว	10	7	
3. การบริหารจัดการ	40	20	
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	10	10	
รวม	100	72	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ศักยภาพของประเพณีชักพระทางน้ำ มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่ 35 คะแนน ด้านศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวมีค่าคะแนนอยู่ที่ 7 คะแนน ด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 20 คะแนน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น มีค่าคะแนนอยู่ที่ 10 คะแนน

4.1.3 การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์

ทางด้านแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ผู้วิจัยได้ใช้แบบตรวจประเมินมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ในชุมชน ในการกำหนดระดับมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวขึ้นนั้น จะนำคะแนนที่ได้ไปเปรียบเทียบกับระดับมาตรฐานที่กำหนดไว้ ดังนี้ 1. ค่าคะแนน มากกว่า 80 คะแนนขึ้นไป ระดับมาตรฐาน ดีเยี่ยม 2. ค่าคะแนนมากกว่า 71-80 ระดับมาตรฐาน ดี 3. ค่าคะแนน 61-70 ระดับมาตรฐาน พอใช้ (กรมการท่องเที่ยว, 2558)

โดยกำหนดตัวชี้วัด 3 ด้าน ดังนี้ 1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว 2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว 3. การบริหารจัดการ 4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์บริเวณวัดคูเต่า

องค์ประกอบ	คะแนน เต็ม	คะแนนที่ ได้	ระดับมาตรฐาน
1 วัดคูเต่า			
1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว	40	35	ศักยภาพอยู่ในระดับดี
2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว	10	6	
3. การบริหารจัดการ	40	30	
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	10	6	
รวม	100	77	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ศักยภาพของวัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 77 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่ 35 คะแนน ด้านศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวมีค่าคะแนนอยู่ที่ 6 คะแนน ด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 30 คะแนน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น มีค่าคะแนนอยู่ที่ 6 คะแนน

ตารางที่ 4.6 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์บริเวณสะพานแขวนวัดคูเต่า

องค์ประกอบ	คะแนน เต็ม	คะแนนที่ ได้	ระดับมาตรฐาน
2 สะพานแขวนวัดคูเต่า			
1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว	40	25	ศักยภาพอยู่ในระดับดี
2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว	10	8	
3. การบริหารจัดการ	40	31	
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	10	8	
รวม	100	72	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ศักยภาพของสะพานแขวนวัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่

25 คะแนน ด้านศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวมีค่าคะแนนอยู่ที่ 8 คะแนน ด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 31 คะแนน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น มีค่าคะแนนอยู่ที่ 8 คะแนน

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์บริเวณพิพิธภัณฑสถานชุมชนศึกษา

องค์ประกอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ระดับมาตรฐาน
3 พิพิธภัณฑสถานชุมชนศึกษา			
1. ศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว	40	29	ศักยภาพอยู่ในระดับพอใช้
2. ศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยว	10	5	
3. การบริหารจัดการ	40	25	
4. การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น	10	8	
รวม	100	67	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ศักยภาพของพิพิธภัณฑสถานชุมชนศึกษา มีศักยภาพอยู่ในระดับพอใช้ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 67 คะแนน หากพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านศักยภาพในการดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว มีค่าคะแนนอยู่ที่ 29 คะแนน ด้านศักยภาพในการรองรับด้านการท่องเที่ยวมีค่าคะแนนอยู่ที่ 5 คะแนน ด้านการบริหารจัดการ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 25 คะแนน และด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น มีค่าคะแนนอยู่ที่ 8 คะแนน

4.2 ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ตารางที่ 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

(n=400)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	161	40.25
หญิง	239	59.75
อายุ		
21-35 ปี	147	36.75
36-50 ปี	166	41.50
51-65 ปี	50	12.50
65 ปีขึ้นไป	37	9.25
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	192	48.00
ข้าราชการ/พนักงานเอกชน	186	46.50
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	22	5.5
ศาสนา		
พุทธ	274	68.50
คริสต์	24	6.00
อิสลาม	102	25.50

ตาราง 4.8 (ต่อ)

(n=400)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ภูมิลำเนา		
ภาคเหนือ	25	6.25
ภาคกลาง	45	11.25
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	27	6.75
ภาคใต้	242	60.50
ภาคตะวันออก	44	11.00
ภาคตะวันตก	17	4.25
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	45	11.25
ปริญญาตรี	302	75.50
สูงกว่าปริญญาตรี	53	13.25
อาชีพ		
นักเรียน/นักศึกษา	35	8.75
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	120	30.00
พนักงานบริษัทเอกชน	153	38.25
รับจ้างทั่วไป	28	7.00
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	64	16.00
รวม	400	100.00

จากตาราง 4.7 พบว่า ผู้เข้าร่วมกิจกรรมไมซ์ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 239 คน คิดเป็นร้อยละ 59.75 เพศชาย จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 40.25

อายุ พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี จำนวน 166 คน คิดเป็นร้อยละ 41.50 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 21-30 ปี จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00

สถานภาพ พบว่า ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 และมีสถานภาพสมรส จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50

ศาสนา พบว่า ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จำนวน 274 คน คิดเป็นร้อยละ 68.50 รองลงมาคือ นับถือศาสนาอิสลาม จำนวน 186 คน คิดเป็นร้อยละ 46.50

ภูมิลำเนา พบว่า ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้ จำนวน 242 คน คิดเป็นร้อยละ 60.50 รองลงมาคือ มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.25

ระดับการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 302 คน คิดเป็นร้อยละ 75.50 รองลงมาคือ ระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.25

อาชีพ พบว่า ส่วนใหญ่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 38.25 รองลงมาคือ มีอาชีพข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 120 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00

รายได้ต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 15,001-20,000 บาท จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 28.25 รองลงมาคือ รายได้ต่อเดือน 25,001-30,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25

4.3 ผลการศึกษาระดับมาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความต้องการของนักท่องเที่ยว

ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมา ท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์	ระดับความต้องการ		
	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว	4.28	0.77	มากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	3.84	0.98	มาก
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	4.18	0.79	มาก
4. ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว	4.11	0.82	มาก
5. ด้านการบริการ	4.09	0.81	มาก
6. ด้านความปลอดภัย	4.16	0.78	มาก
โดยรวม	4.12	0.82	มาก

จากตาราง 4.9 พบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์มีระดับความต้องการ มีค่าเฉลี่ย 4.12 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมากที่สุด 1 ด้าน ได้แก่ ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.28

ตารางที่ 4.10 แสดงระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวในด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว

1. ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.	ระดับความคาดหวัง
1.1 ชุมชนมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ และมีการจัดระเบียบให้ดียิ่งขึ้น	4.04	0.864	มาก
1.2 เพิ่มจำนวนแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชน	3.78	0.788	มาก
1.3 แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนมีสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่มีมลพิษ	3.76	0.779	มาก
1.4 ยกกระดับแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนให้เป็นที่รู้จักในระดับภูมิภาค	3.75	0.781	มาก
1.5 มีการจัดการขยะภายในแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นระบบ	3.77	0.780	มาก
1.6 ชุมชนมีการรักษา อนุรักษ์ ดูแลและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น	3.74	0.775	มาก
รวม	3.83	0.041	มาก

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยรวมมีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.83 มีค่า S.D. 0.041 ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ชุมชนมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ และมีการจัดระเบียบให้ดียิ่งขึ้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 4.04 มีค่า S.D. 0.864 รองลงมาคือเพิ่มจำนวนแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนมีการจัดการขยะภายในแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นระบบ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.78 มีค่า S.D. 0.788 ส่วน มีค่าเฉลี่ย 3.76 มีค่า S.D. 0.779 และชุมชนมีการรักษา อนุรักษ์ ดูแลและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้นค่าเฉลี่ย 3.75 มีค่า S.D. 0.781 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว

2. ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.	ระดับความคาดหวัง
2.1 พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวภายในชุมชนให้มีความหลากหลาย	3.93	0.877	มาก
2.2 มีแหล่งเลือกซื้อสินค้าของที่ระลึก เช่น ถนนคนเดิน หรือตลาดโต้รุ่ง	3.87	0.781	มาก
2.3 มีการจัดกิจกรรมทางน้ำที่หลากหลาย เช่น กีฬาทางน้ำ หรือนั่งเรือไปยังเกาะต่างๆ	3.87	0.858	มาก
2.4 มีการจัดเทศกาล งานประเพณี ตลอดทั้งปีให้มากขึ้น	3.89	0.861	มาก
2.5 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เชิงเกษตร และวิถีชีวิตท้องถิ่น	3.88	0.860	มาก
รวม	3.89	0.051	มาก

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยรวมมีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 มีค่า S.D. 0.051 ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวภายในชุมชนให้มีความหลากหลายมีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.93 มีค่า S.D. 0.877 รองลงมาคือมีการจัดเทศกาล งานประเพณี ตลอดทั้งปีให้มากขึ้น มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.89 มีค่า S.D. 0.861 ส่วนมีแหล่งเลือกซื้อสินค้าของที่ระลึก เช่น ถนนคนเดิน หรือตลาดโต้รุ่ง และมีการจัดกิจกรรมทางน้ำที่หลากหลาย เช่น กีฬาทางน้ำ หรือนั่งเรือไปยังเกาะต่างๆค่าเฉลี่ย 3.87 มีค่า S.D. 0.781 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ด้านความปลอดภัยด้านที่พัก

3. ความปลอดภัยด้านที่พัก	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.	ระดับความคาดหวัง
3.1 ห้องพักในพื้นที่ที่มีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ	3.96	0.821	มาก
3.2 ที่พักมีมาตรการรักษาความปลอดภัย และมีสัญญาณเตือนภัย เส้นทางหนีภัยยามเกิดไฟไหม้	3.93	0.763	มาก
3.3 ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินในระหว่างอยู่ในที่พัก	3.91	0.819	มาก
3.4 ที่พักมีพนักงานรักษาความปลอดภัยปฏิบัติหน้าที่ตลอด 24 ชั่วโมง	3.86	0.795	มาก
3.5 ที่ตั้งและสิ่งแวดล้อมบริเวณรอบ ๆ โรงแรมมีความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ	3.95	0.807	มาก
รวม	3.92	0.024	มาก

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าระดับความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยรวมมีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.92 มีค่า S.D. 0.024 ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า ห้องพักในพื้นที่ที่มีความสะอาด ถูกสุขลักษณะ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.96 มีค่า S.D. 0.821 รองลงมาคือที่ตั้งและสิ่งแวดล้อมบริเวณรอบ ๆ โรงแรมมีความปลอดภัยจากภัยธรรมชาติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.95 มีค่า S.D. 0.807 ที่พักมีมาตรการรักษาความปลอดภัย และมีสัญญาณเตือนภัย เส้นทางหนีภัยยามเกิดไฟไหม้ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.93 มีค่า S.D. 0.763 ความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินในระหว่างอยู่ในที่พัก มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.91 มีค่า S.D. 0.819 และที่พักมีพนักงานรักษาความปลอดภัยปฏิบัติหน้าที่ตลอด 24 ชั่วโมง มีค่าเฉลี่ย 3.86 มีค่า S.D. 0.807 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงระดับความต้องการของนักท่องเที่ยวด้านความเชื่อมั่น

4. ความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	ค่าเฉลี่ย	ค่า S.D.	ระดับความคาดหวัง
4.1 เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือ กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	3.84	0.769	มาก
4.2 โรงพยาบาลในพื้นที่ที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือ กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด	3.79	0.773	มาก
รวม	3.82	0.003	มาก

จากตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าระดับความต้องการของนักท่องเที่ยว ต่อความปลอดภัยด้านความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด โดยรวมมีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.82 มีค่า S.D. 0.003 ซึ่งพิจารณาในแต่ละด้านพบว่า เจ้าหน้าที่ในพื้นที่ที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือ กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.84 มีค่า S.D. 0.769 รองลงมาคือโรงพยาบาลในพื้นที่ที่มีความรวดเร็วในการช่วยเหลือ กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.79 มีค่า S.D. 0.773 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่องแนวทางพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ต.คูเต่า อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ ศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวชุมชนแหลมโพธิ์ และเสนอแนวทางการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษามาสรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะในการศึกษาโดยมีรายละเอียดดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 จากผลการประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ พบว่า ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ 1.1) หาดแหลมโพธิ์ มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีระดับค่าคะแนนที่ 66 คะแนน 1.2) เส้นทางศึกษาธรรมชาติทะเลสาบสงขลา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก มีระดับค่าคะแนนที่ 75.5 คะแนน 2) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้แก่ ประเพณีชักพระทางน้ำ มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน 3) ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ 3.1) วัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 77 คะแนน 3.2) สะพานแขวนวัดคูเต่า มีศักยภาพอยู่ในระดับดี มีค่าคะแนนอยู่ที่ 72 คะแนน 3.3) พิพิธภัณฑ์ชุมชนศึกษา มีศักยภาพอยู่ในระดับพอใช้ มีค่าคะแนนอยู่ที่ 67 คะแนน

5.1.2 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยว ในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 400 คน สรุปได้ว่าความปลอดภัยด้านที่พัก ความปลอดภัยในด้านอาชญากรรม ด้านความปลอดภัยในการเดินทางและความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวมีความต้องการอยู่ระดับมาก โดยระดับความต้องการความปลอดภัยด้านที่พัก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ที่ 3.92 มีค่า (S.D. 0.024) รองลงมาคือ ความปลอดภัยในด้านอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยคือ 3.89 (S.D. 0.051) ความปลอดภัยในด้านการเดินทาง มีค่าเฉลี่ย 3.83 (S.D. 0.041) และความเชื่อมั่นในความพร้อมของเจ้าหน้าที่ในท้องถิ่นในการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว กรณีเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด มีค่าเฉลี่ย 3.82 (S.D. 0.003) ตามลำดับ

5.1.3 จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ควรมีการพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวให้มีความเด่นชัด และเร่งดำเนินการพัฒนามาตรฐานด้านการให้บริการ เช่น แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนที่พัก ร้านค้า ร้านขายของที่ระลึก และกิจกรรมการนำเที่ยวในชุมชน ควบคู่ไปกับการพัฒนาศักยภาพของมัคคุเทศก์ท้องถิ่นหรือนักสื่อความหมายท้องถิ่น เพื่อถ่ายทอดข้อมูลการท่องเที่ยวหรือนำกิจกรรมการท่องเที่ยวในชุมชนให้มีประสิทธิภาพแก่นักท่องเที่ยวที่มาเยือน

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นพบประเด็นที่ควรนำมาอภิปรายดังนี้

5.2.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

ผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยวเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี มีสถานภาพสมรสมีภูมิลำเนา ทวีปยุโรป ระดับการศึกษาจะอยู่ในระดับปวส./อนุปริญญา โดยประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว และมีลักษณะการเดินทางมาท่องเที่ยว คือมากับครอบครัว

5.2.2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ โดยภาพรวมความต้องการอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 3.86 วิเคราะห์ได้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีแนวโน้มพอใจชาวต่างชาติมีแนวโน้มพึงพอใจ

ผู้วิจัยจึงขออภิปรายผลรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

1) ด้านความปลอดภัยในการเดินทางนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนแหลมโพธิ์ โดยภาพรวมความคาดหวังอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 3.83 และโดยภาพรวมการรับรู้ อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 4.06 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจระหว่างความคาดหวังและการรับรู้ มีผลต่างเท่ากับ -0.23 วิเคราะห์ได้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีแนวโน้มพึงพอใจในด้านความปลอดภัยด้านการเดินทาง พบว่า นักท่องเที่ยวชาวพึงพอใจด้านถนนหรือเส้นทางมีคุณภาพ ไม่มีจุดชำรุด สัญจรไปมาสะดวกสบาย เส้นทางเดินเท้าในเขตพื้นที่ป่าตอง มีมาตรฐานความปลอดภัย อาทิเช่น ไม่มีมอเตอร์ไซค์วิ่งบนทางเดินเท้า หรือท่อระบายน้ำมีฝาปิดสนิท และควรมีป้ายบอกทางและเครื่องหมายจราจรตามเส้นทางท่องเที่ยวที่เห็นได้ชัดเจนและติดตั้งอยู่ในจุดที่เหมาะสม มีความระมัดระวัง ในการขับขี่ เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ มีแนวโน้มไม่พึงพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิชา โกมลทัต (2554) ซึ่งศึกษาเรื่องการรับรู้ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวชาวไทยเมื่อเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ผลการวิจัย ความปลอดภัย ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้าน รวมกันค่อนข้างต่ำ ได้แก่ ด้านความปลอดภัยทางเศรษฐกิจ ความปลอดภัยทางการเดินทาง ความปลอดภัยในที่พัก และความปลอดภัยที่ถูกคุกคามความรู้สึกละเลยใจ โดยสอดคล้องกับวิจัยเล่มนี้ คือนักท่องเที่ยวชาวไทยมีการรับรู้จริงสูงในความปลอดภัยทางการเดินทาง ทุก ๆ ด้าน ซึ่งมีแนวโน้มพึงพอใจ ยกเว้นคนขับรถสาธารณะ มีความระมัดระวังในการขับขี่ เช่นคนขับรถแท็กซี่ รถตุ๊กตุ๊ก รถสองแถว รถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ที่มีการรับรู้จริงต่ำ ซึ่งมีแนวโน้มไม่พึงพอใจ

2) ด้านความปลอดภัยในด้านอาชญากรรมนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว ในชุมชนแหลมโพธิ์ โดยภาพรวมความคาดหวังอยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 3.89 และระดับการรับรู้ โดยภาพรวมการรับรู้ อยู่ในระดับ มาก มีค่าเฉลี่ย 3.17 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจระหว่างความคาดหวังและการรับรู้ มีผลต่างเท่ากับ 0.72 วิเคราะห์ได้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีแนวโน้มไม่พึงพอใจในด้านความปลอดภัยด้านอาชญากรรม พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติไม่พึงพอใจในด้านมีการจัดตั้งจุดตรวจและหน่วยรับแจ้งเหตุ บริเวณแหล่งท่องเที่ยวที่มีโอกาสเสี่ยงสูงในบริเวณเขตป่าตอง ตลอด 24 ชั่วโมง และมีความปลอดภัยในชีวิต

และทรัพย์สิน ในระหว่างการท่องเที่ยว ยกเว้นเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยมีความพร้อม ในการให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวตลอด 24 ชั่วโมง ที่นักท่องเที่ยวต่างชาติมีแนวโน้มประทับใจ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนเรศรชรั คำสี และสมยศ วัฒนากมลชัย (2561) ซึ่งเรื่องอิทธิพลของการรับรู้ เรื่องความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวทางสื่อสังคมออนไลน์ที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัด เชียงใหม่ ประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่าผลศึกษาพบว่าอิทธิพลของการรับรู้เรื่องความปลอดภัย ของแหล่งท่องเที่ยวทางสื่อสังคมออนไลน์พบว่าพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรับรู้ เรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในภาพรวมไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติความถี่ และระยะเวลาในการใช้สื่อสังคมออนไลน์และการรับรู้เรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยวเกี่ยวกับ ปัจจัยด้านภยธรรมชาติ ปัจจัยด้านอาชญากรรม และปัจจัยด้านการเกิดอุบัติเหตุ มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยสอดคล้องกับวิจัยเล่มนี้คือ ปัจจัยด้านอาชญากรรม นักท่องเที่ยวต่างชาติมีการรับรู้จริงปัจจัยด้านอาชญากรรมต่ำกว่า

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ชุมชนแหลมโพธิ์ควรมีการปรับปรุงและพัฒนาการบริหารจัดการในพื้นที่ และควรพัฒนากิจกรรมการ ท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับบริบทพื้นที่ นอกจากนี้ควรมีการจัดทำโปรแกรมสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่ดีกลับไป
2. ชุมชนแหลมโพธิ์ควรมีการร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในการวิเคราะห์ตลาดเพื่อกำหนด กลุ่มเป้าหมาย เพื่อกระตุ้นจำนวนนักท่องเที่ยว
3. หน่วยงานภาครัฐ และเอกชนที่เกี่ยวข้องในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่ควรมีการส่งเสริม และ สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการบริการที่พัก ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ให้สอดคล้องกับความต้องการ ของนักท่องเที่ยว

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเพื่อกำหนดอัตลักษณ์ในพื้นที่ของชุมชนเพื่อสร้างโปรแกรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับอัต ลักษณ์พื้นที่
2. ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์แนวทางการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ชุมชน เพื่อเพิ่มศักยภาพในการ แข่งขันให้กับแหล่งท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค
3. การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งจะมองเห็นเพียงภาพกว้าง ๆ ของความ คิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเท่านั้น การศึกษาในครั้งต่อไปควรจะทำการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การทำ Focus group Interview เพื่อศึกษาในเชิงลึก และจะได้ทราบถึงความคิดเห็นในเรื่อง ความคาดหวังและความต้องการจริง ๆ ของกลุ่มนักท่องเที่ยวต่างชาติว่าเป็นอย่างไร

บรรณานุกรม

- กัญชลลา ศรีสวัสดิ์. (2546). **ความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ทักษะ ต่อความปลอดภัยในการทำงานและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของคณาจารย์การผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์เหล็ก ในจังหวัดสมุทรปราการ**, สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/25938>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). **การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของน่านมดแดง อำเภอป่าพะยอม จังหวัดพัทลุง**. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://dspace.bu.ac.th/bitstream/123456789/>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). **ความสำคัญของการท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://sites.google.com/site/kanya8737/>
- กิริติ บันดาลสิน. (2558). **การรับรู้คุณภาพบริการที่ส่งผลต่อความจงรักภักดีในการใช้บริการของลูกค้าธนาคารออมสินสาขาสำนักราชดำเนิน**. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/192/1/99.pdf>
- กองมาตรฐานและกำกับความปลอดภัยนักท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2558). **มาตรการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยว**. สืบค้นเมื่อ 13 มกราคม 2562, สืบค้นจาก https://secretary.mots.go.th/ewtadmin/ewt/tourist/download/article/article_20171128144640.pdf
- กรมการท่องเที่ยว. **สถานการณ์นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ**. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://webcache.googleusercontent.com/>
- ข่าวสด. (2561). **ชายล้วงละเมิดทางเพศนักท่องเที่ยวสาวชาวอังกฤษ**. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก https://www.khaosod.co.th/around-thailand/news_1801909
- จุฑาทิพย์ โปธิลังกา. (2557). **ความคาดหวัง ความพึงพอใจและคุณภาพการให้บริการ กรณีศึกษาสำนักงานทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์**. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://www.repository.rmutt.ac.th/bitstream/handle/123456789/2571/146611.pdf>
- ฉัตรชัย เหล่าเขตการณ์. (2559). **การเปรียบเทียบความพึงพอใจในการใช้บัณฑิตคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์ มหาวิทยาลัยธนบุรี**. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก http://www.thonburiu.ac.th/journal/Document/1022/Journal10_22_1.pdf

- ชญาดา ทรัพย์เกิด. (2558). *กระบวนการรับรู้ภาพลักษณ์ของลูกค้าที่มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติในการใช้บริการสินเชื่อเคหะของธนาคารออมสิน เขตบางแค กรุงเทพมหานคร*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก http://ithesis-ir.su.ac.th/dspace/bitstream/123456789/536/1/54601_%94.pdf
- ณัฐภูมิ สง่างาม. (2540). *การรับรู้ และ ทัศนคติของผู้บริโภคต่อสื่อกิจกรรมการพัฒนาอย่างยั่งยืนของบริษัท ปูนซีเมนต์ไทยจำกัด (มหาชน)*. สืบค้นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/148539.pdf>
- เถกิงศักดิ์ ชัยชาญ. (2556). *การพัฒนาคุณภาพการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://sutir.sut.ac.th:8080/sutir/bitstream/123456789/5040/2/Fulltext.pdf>
- ทัชชกร แสงทองดี. (2560). *ความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา*. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก
- ทรงฤทธิ์ สวัสดิ์รักษ์. (2555). *พฤติกรรมนักท่องเที่ยว เป็นการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเพื่อให้เข้าใจถึงความต้องการของนักท่องเที่ยวและทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความประทับใจเพิ่มมากขึ้น*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://53011010401g12.blogspot.com>
- ไทยรัฐออนไลน์. (2559). *คนร้ายจี้ชิงทรัพย์นักท่องเที่ยวชาวรัสเซียที่หน้าหาดป่าตอง*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/content/600143>
- ไทยรัฐออนไลน์. (2559). *รอบโขเฟอร์ตึกๆ-ชาวจี๋รุ่มย่นักท่องเที่ยวชาวสวีเดน*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/content/648842>
- ไทยรัฐออนไลน์. (2561). *เตือนแล้วไม่ฟังเรือท่องเที่ยวขนาดใหญ่พี้นิกซ์พีซีไต้พ่วงถูกคลื่นลมซัดเรือล่ม*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.thairath.co.th/content>
- ชนทัศน์ ธนีสันต์. (2557). *ความคาดหวังและการรับรู้ของผู้บริโภคที่มีต่อการบริการของธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://www.dpu.ac.th/dpurc/assets/uploads/magazine/9accfc4swnc448gss.pdf>
- ธรรมรักษ์ ศรีมารุต. (2555). *พฤติกรรมความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของพนักงานระดับปฏิบัติการฝ่ายผลิต*. สืบค้นเมื่อ 5 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://www.ssruiir.ssrui.ac.th/bitstream/ssruiir/788/1/197-55.pdf>
- นิตยา สุภาภรณ์. (2552). *การรับรู้ของประชาชนต่ออยู่ดีมีสุขในชุมชนบางไผ่*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก http://www.rpu.ac.th/Library_web/doc/RC_RR/2552_Manage_Nittaya.pdf

- นรเศรษฐ์ คำสี และสมยศ วัฒนากมลชัย. (2561). **อิทธิพลของการรับรู้ เรื่องความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ที่มีต่อการตัดสินใจเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่ ประเทศไทย**. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://eprints.utcc.ac.th/>
- น้ำฝน ลูกคำ. (2555). **ความต้องการและความคาดหวังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต่อการเลือกศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา**. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://www.ssruir.ssru.ac.th/bitstream/ssruir/671/1/110-55.pdf>
- บริษัท เดอะทราเวล ยูนิเวิร์ส จำกัด. (2553). **สถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ต**. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://www.phuketcosmo.com/B8%87.html>
- ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย. (2556). **การรับรู้และทัศนคติของผู้บริโภคต่อสื่อกิจกรรมการพัฒนอย่างยั่งยืนของ บริษัทปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน)**. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/148539.pdf>

- ปิยวรรณ คงประเสริฐ. (2551). *การท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบบูรณาการเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Eco_Pla_Man/Piyawan_K.pdf
- พัชรียา คำไต้ และธีระ ฤทธิรอด. *ความคาดหวังของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศต่อบทบาท ของตำรวจท่องเที่ยวขอนแก่น*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://tci-thaijo.org/index.php/>
- บรรพต ตยานนโท (ปีนสง). (2556). *ความคาดหวังของประชาชนต่อการพัฒนาสังคมของเทศบาลนคร ปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก [http://www.mcu.ac.th/userfiles/file/thesis/พาราสุรามาน, ไชยเมอล และแบร์รี่. \(1998\). การประเมินคุณภาพการบริการของร้าน True Coffee สาขาในมหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก http://dspace.bu.ac.th/bitstream/123456789/858/1/](http://www.mcu.ac.th/userfiles/file/thesis/พาราสุรามาน, ไชยเมอล และแบร์รี่. (1998). การประเมินคุณภาพการบริการของร้าน True Coffee สาขาในมหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก http://dspace.bu.ac.th/bitstream/123456789/858/1/)
- พงษ์ภานุ เศวรจันทร์ (2560). *ปี 2560 ประเทศไทยมีนักท่องเที่ยวต่างชาติ 35.38 ล้านคน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสร้างรายได้รวม 2.75 ล้านล้านบาท*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://www.362degree.com/2018/01/16/>
- พรศิริ บินนาราวี. (2555). *ความคาดหวังและการรับรู้ของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวใน อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน*. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/149667.pdf>
- มาติคนออนไลน์. (2561). *เร่งล่า 3 คนร้ายจี้ชิงทรัพย์ 4 นักท่องเที่ยวหน้าหาดป่าตอง*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.sanook.com/news>
- ยุพิน ทวินไพร. (2554). *บทความเกี่ยวกับแรงงานไทย และ บทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของไทย*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก https://nookoii.blogspot.com/post_3191.html
- รุ่งทิวา จินดาศรี. (2557). *การรับรู้องค์ประกอบด้านจิตวิทยาของนักท่องเที่ยวที่มีต่อภาพลักษณ์ของพระธาตุพนม จังหวัดนครพนม*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/wms/article/download/57755/47808>
- ละเอียต คีลาน้อย. (2560). *การใช้สูตรทางสถิติ(ที่ถูกต้อง) ในการ กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเพื่อการวิจัย เชิงปริมาณในทางมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <file:///C:/Users/hp/Downloads/12-2-5.pdf>

วัชรเวคิน จิรวารชยาภกุล. (2553). *ความหมาย ความสำคัญของการท่องเที่ยว*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561,

สืบค้นจาก <http://tourismindustrydpu004kench.blogspot.com/2010/08/my-lecture-1.html>

วชิระ ชินหนองจอก. (2548). *แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้และการเรียนรู้*.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก

<http://digi.library.tu.ac.th/thesis/jc/1771/03chapter2.pdf>

ศรัญญา วรากุลวิทย์. (2547). *ปฐมนิเทศอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:

เฟื่องฟ้าพรินติ้ง

ศศิกานต์ ศิริมา. (2558). *การรับรู้ (Perception)*. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2561,

สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/553102>

ศิริพงศ์ ศรีสุขกาญจน์. (2553). *ความรู้ ทักษะติดต่อพฤติกรรมด้านความปลอดภัยของพนักงานอุทธรเรือ*

พระจุลจอมเกล้า กรมอุทธรเรือ กรณีศึกษาในสายงานฝ่ายผลิต. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561,

สืบค้นจาก <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/141231.pdf>

<http://research.police.go.th/index.php/datacenter/research/2558/-2560/283--32/file>

สัจจา โสภา. (2556). *ความคาดหวังและความพึงพอใจนักเรียนต่อบริการ ที่ศูนย์เตรียมความพร้อม*

ภาษาอังกฤษและคณิตศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 1 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก

http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Satja_Sopha/fulltext.pdf

สิริอร วิชชาวุธ. (2553). *จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุวิชา โคมลทัต. (2554). *การสังเคราะห์งานวิจัยที่ได้รับทุนวิจัยจาก*

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://soc.swu.ac.th/attachments/article/196/>

สำนักงานเทศบาลเมืองปาดอง. (2551). *สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน*.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก

<http://www.patongcity.go.th/index.php?options>

สำนักงานเทศบาลเมืองปาดอง. (2551). *สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน*.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก

<http://www.patongcity.go.th/index.php?options>

สำนักงานเทศบาลเมืองปาดอง. (2551). *สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน*.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก

<http://www.patongcity.go.th/index.php?options>

สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต. (2560). *การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและเสริมสร้างความมั่นคงในการเป็นเมืองแห่งความปลอดภัย ทันสมัย.*

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก

<http://phuket.nso.go.th/index.php?option=com>

สำนักงานสถิติจังหวัดภูเก็ต. (2560). *แนวโน้มการท่องเที่ยวของจังหวัด*

ภูเก็ต. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <http://phuket.nso.tgo.hindex>

อริยา คูหา. (2546). *ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว*

ชาวไทยที่มีต่อตลาดน้ำลัดมะยมในเขตลิ่งชั้นกรุงเทพมหานคร. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561,

สืบค้นจาก <http://www.repository.rmutt.ac.th/bitstream/handle/>

Cronbach, (1974). *วิธีการตรวจสอบคุณภาพด้านความเชื่อมั่น.* สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561,

สืบค้นจาก

<http://www.ipecp.ac.th/ipecp/cgibinn/research/program/unit8/content4.htm>

MGR online. (2018). *สำรวจท่องเที่ยวภูเก็ต ห่วงใยความปลอดภัย*

หรือผู้ประกอบการลดอุบัติเหตุให้นักท่องเที่ยว.

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://mgronline.com/south/detail>

NovaBizz. (2018) *ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง.*

สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.novabizz.com>

Online. (2561). *นักท่องเที่ยวต่างชาติถูกมอเตอร์ไซด์วินล้อลวงหวังลวนลามและชิงทรัพย์*. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.pptvhd36.com/news>

PPTV. (2018). *ภูเก็ตคลื่นลมแรง เรือท่องเที่ยวและเจ็ตสกีล่ม ลอยคอ*

กว่าร้อยคน. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก <https://www.pptvhd36.com/news>

Tourism of word. (2559). *วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยว*. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2561, สืบค้นจาก <https://tourismatbuu.wordpress.com/%E0%B8%84%E0%B8%A7>

Zhitang Chen. (2017). *ความคาดหวังและการรับรู้ของ*

นักท่องเที่ยวชาวจีนที่มีต่อการท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. สืบค้นเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2561, สืบค้นจาก http://www.graduate.cmru.ac.th/core/km_file/

ภาคผนวก ก.

แบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่แหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
คำชี้แจง แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลทางด้านความต้องการของนักท่องเที่ยว ที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่แหลมโพธิ์ ตำบลคูเต่า อำเภอหาดใหญ่ จังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ชุมชนแหลมโพธิ์ ทั้งนี้ข้อมูลทั้งหมดจะถือเป็น “ความลับ” ไม่เปิดเผยตัวตนของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านให้ตอบแบบสอบถามทุกข้อตามข้อเท็จจริงทุกประการ

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Check List) ตามความเป็นจริง จำนวน 9 ข้อ

ส่วนที่ 2 ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวบริเวณชุมชนแหลมโพธิ์ จำนวน 29 ข้อ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม

โดยตอนที่ 2 ข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยผู้ตอบเลือกทำเครื่องหมาย ✓ ลงในตาราง ให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด เรียงลำดับดังนี้

หมายเลข 5 หมายถึง มีความต้องการในระดับมากที่สุด

หมายเลข 4 หมายถึง มีความต้องการในระดับมาก

หมายเลข 3 หมายถึง มีความต้องการในระดับปานกลาง

หมายเลข 2 หมายถึง มีความต้องการในระดับน้อย

หมายเลข 1 หมายถึง มีความต้องการในระดับน้อยที่สุด

ขอบคุณทุกท่านที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

สุธิรา ปานแก้ว

ผู้วิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ

() 20 -35 ปี () 36-50 ปี () 36-50 ปี () 51-65 ปี () 65 ปีขึ้นไป

3. อาชีพ

() นักเรียน/นักศึกษา () ข้าราชการ/พนักงาน () พนักงานบริษัทเอกชน () พ่อบ้าน/แม่บ้าน
รัฐวิสาหกิจ
() เกษตรกร () อาชีพอิสระ () อื่นๆระบุ.....

4. ระดับการศึกษา

() ระดับประถมศึกษา () ระดับมัธยมศึกษา () ระดับอนุปริญญา/ปวส.
หรือเทียบเท่า
() ระดับปริญญาตรี () สูงกว่าปริญญาตรี () อื่นๆระบุ...

5. รายได้

() 10,000 – 20,000 บาท () 20,001 – 30,000 บาท () 30,001 – 40,000 บาท
บาท บาท
() 40,000 – 50,000 บาท () 50,000 บาทขึ้นไป () อื่นๆระบุ...
บาท

6. วัตถุประสงค์ในการเดินทาง

() ท่องเที่ยวพักผ่อน () เยี่ยมญาติ () ติดต่อธุรกิจ

7. ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการเดินทาง

() 1,000 – 2,000 บาท () 2,001 – 3,000 บาท () 3,001 – 4,000 บาท
บาท บาท
() 4,000 – 5,000 บาท () 5,000 บาทขึ้นไป () อื่นๆระบุ...
บาท

8. ลักษณะการเดินทางในครั้งนี้

() เดินทางกับครอบครัว () เดินทางคนเดียว () เดินทางกับกลุ่มเพื่อน () เดินทางเป็นหมู่คณะ () อื่นๆระบุ...

9. ยานพาหนะที่ใช้ในการเดินทางครั้งนี้

() รถยนต์ส่วนตัว () รถบัส () รถโดยสารสาธารณะ () อื่นๆระบุ...

ส่วนที่ 2 ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวบริเวณชุมชนแหลมโพธิ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ว่ามีความต้องการกับข้อความต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวบริเวณชุมชนแหลมโพธิ์	ระดับความต้องการ				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
1. ด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว					
1.1 ชุมชนมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ และมีการจัดระเบียบให้ดียิ่งขึ้น					
1.2 เพิ่มจำนวนแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชน					
1.3 แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนมีสภาพแวดล้อมที่ดี ไม่มีมลพิษ					
1.4 ยกกระดับแหล่งท่องเที่ยวภายในชุมชนให้เป็นที่รู้จักในระดับภูมิภาค					
1.5 มีการจัดการขยะภายในแหล่งท่องเที่ยว ให้เป็นระบบ					
1.6 ชุมชนมีการรักษา อนุรักษ์ ดูแลและปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น					
2. ด้านกิจกรรมทางการท่องเที่ยว					
2.1 พัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวภายในชุมชนให้มีความหลากหลาย					
2.2 มีแหล่งเลือกซื้อสินค้าของที่ระลึก เช่น ถนนคนเดิน หรือตลาดโต้รุ่ง					
2.3 มีการจัดกิจกรรมทางน้ำที่หลากหลาย เช่น กีฬาทางน้ำ หรือนั่งเรือไปยังเกาะต่างๆ					
2.4 มีการจัดเทศกาล งานประเพณี ตลอดทั้งปีให้มากขึ้น					
2.5 มีกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เชิงเกษตร และวิถีชีวิตท้องถิ่น					
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.1 มีโรงแรมที่พักที่สะอาดและมีมาตรฐาน					
3.2 เพิ่มจำนวนร้านอาหารเพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
3.3 มีบริการรถโดยสารสาธารณะระหว่างตัวเมืองมายังชุมชน					
3.4 มีบริการห้องน้ำสาธารณะที่สะอาดภายในแหล่งท่องเที่ยว					
3.5 มีระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานไว้บริการนักท่องเที่ยว					
4. ด้านข้อมูลทางการท่องเที่ยว					
4.1 มีรายละเอียดข้อมูลการท่องเที่ยวภายในชุมชนในรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น แผ่นพับ หรือคู่มือ					
4.2 มีรายละเอียดข้อมูลการท่องเที่ยวภายในชุมชนในรูปแบบสื่อออนไลน์					

